

EIZFANSIN

FEBRER · N° 6

MADE IN FLIX

EH! DÍTORIAL

Inotre fuà avec tots vostès (tatxin! tatxin!) 3 i 2 Faaaaan... SIN! (Bieeeee)

Fabulosa l'acullida del nostre número anterior i fabulosos tots per acceptar la pujada de preu a canvi del recital de l'estiu. No esperàvem menys (a fi de comptes, què són 20 duros?...pues 100 pessetes, no?)

Bé, avui tenim poc espai, així que, al gra: En aquest número, de difícil i retardat part, podeu trobar la continuació de dos històries del número anterior La fins el moment intitulada aventura triptònica d'Oscar i l'exquisit "Sinakrata" de Solyman. Nova gent s'adhereix a l'invent i segueix la nostra internacionalització: Fernando des de Vinebre, Imma des d'Els Guiamets, Guillermo des de Bar na, Salvador des de Mòra la Nova i Juán des de Canaries (tanmateix)... En quant als demás noms i seudònims, una pista: tots són del poble.

Ah! el passat 21 de gener vam fer una "llangonissada de germanor" entre els col.laboradors de la revista (pagant cadascú el seu)... ventatges de treballar en un fanzine tan esplèndid. La cosa va anar molt bé: Encara que va sobrar boti farra, no va sobrar gens de vi. (Si no voleu perdre-us ocasions tan faustes, ja ho sabeu: a col.laborar!... i els de fora, envieu adreça o telèfon per poder avisar-vos)

I res més, ADELANTE A TODA FAVAAAAA!!!

NOTA a J. Llop "d'un poble prop del vostre" i J. Sánchez de Flix: Lo vostre ens ha arribat massa tard, però tranquils, que sortirà al pròxim número. I, seguint un consell, decidim ficar alguna adreça per ra que els interessats ens pugueu fer arribar coses:

Joan Enric Castellví Santamaria
Colònia Fàbrica S/N.Flix (Tarragona)

SCUMARZ? NO

PORTADA

Pàg. 2

Pàg. 3

Pàg. 4

Pàg. 5

Pàg. 6

Pàg. 7-8-9-10 i 11

Pàg. 12-13 i 14

Pàg. 15 i 16

Pàg. 17 i 18

Pàg. 19

Pàg. 20 i 21

Pàg. 22-23-24 i 25

Pàg. 26

Pàg. 27 i 28

Pàg. 29 i 30

Pàg. 31

Pàg. 32

Pàg. 33

Pàg. 34 i 35

Pàg. 36

Pàg. 37

Pàg. 38-39 i 40

Pàg. 41

Pàg. 42

Olaags

Una il.lustració de Fernando QERCUS '84
Editorial-Sumarino

Una altra il.lustració del Fernando
Crònica LVDLXII del Parivaliguptra (Xavier)
Tres tires de "Flip". Per Salvador
Alegat pacifiste de Jaume Massip

Continua la al.lucinada d'Oscar
"¿Asesinato ó Suicidio?" per The End
Continua el "Sinakrata" del Solyman
"Angel Witch, l'estel de Satán", per Thoth
"Oxforades"

Poesies i cançons
"La màquina", per Salvador
"Muñecos de calle" per Eugenia
"Señores y otras criaturas" per J. Enric
"Liquid Sky", un comentari de Rosa M^a
"Oxford i les nuclears", per Oxford
"Per un caramel de menta" de Colorato City

"La Calandrac: No-tisiari"
"Dibuixants i Personatges", per Solyman
En memòria de J.Guillén i J. Cortázar

Pàgines simples
"Rèquiem", per Puffy
Contraportada de Kikus.

Ah! i POSTER d'Eduardo QERCUS '84

EL PARIVALIGUPTRA

5

Conten les cròniques del Parivaliguptra que havia a Bodhisat, ciutat del Pintrap Oest famosa per gaudir d'un elevat grau de civilització, espiritualitat i sabiduria, un rei vell i excèntric que volent oblidar-se de la crueltat que en el passat havia manifestat amb els seus súbdits, volgué purificar el seu esperit i quedar a bé amb la gleba. D'aquesta manera manà construir un gran pavelló amb rics ornaments de pedreria per a divertiment de quants ho volguessin. Allí hi actuarien els millors músics i ballarines, les dones més belles portades d'Orient delactarien als visitants, els néctars més embriagadors regarien els cors, i els més acreditats comedians els traslladarien a móns d'ensomni plens d'herois i formoses princeses. Tot semblava irradiar a Bodhisat quan s'inaugurà el local. Les gents hi acudien com abelles a les flors, fins al punt que s'hagueren d'ampliar per dues vegades les dimensions del "Gran Paradís", com començaren a anomenar-lo els llogarrencs. El vell rei, veient que per fi havia assolit la glòria manà destruir quant el comprometia això és, la història, la sabiduria dels llibres, el folklor... la bona ciència que posà al servei de la millora del local. Aviat se n'adonà que els súbdits no protestaven pels impostos i les penoses obligacions que el rei s'ocupà d'augmentar. Era, en definitiva, el punt ideal de l'estat i la societat: la perfecció.

Però aquí no acaba la crònica, ja que amb el pas del temps s'obrà un gran canvi a Bodhisat, tant és així que ja no era la ciutat de la civilització, l'espiritualitat i la sabiduria; tant és així que la gent deixà de tractar-se entre sí i oblidà la imaginació, doncs tot això se'ls hi va donar; tant és així que, els sentiments desapare-

queren i les dones tractaren d'imitar les ballarines i els homes els bells herois... Tant és així que, malgrat el local, s'escamparen el descontent i les enfermetats de l'esperit, anomenades demència o bogeria, per tota aquella zona del Pintrap. Però el més estrany és que la gent desconeixia la causa del seu mal, ja que s'havia acostumat a la nova vida i s'havia oblidat del passat per obra del vell rei.

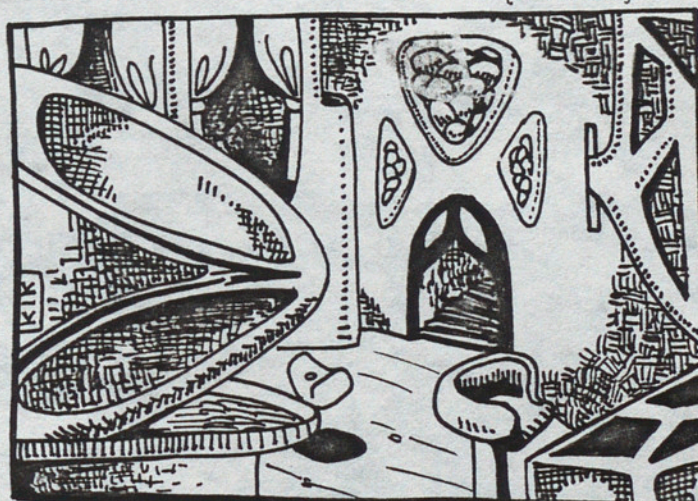
Les cròniques no conten res més, sols diuent que les veïnes ciutats, més pobres però més felices, temien als de Bodhisat, qui després d'algún temps començaren a inventar armes mortíferes i divinitzaren l'autodestrucció, i que per a trobar-se ells mateixos començaren un període d'invasió i terror, que per sort finalitzà amb una misteriosa infertilitat que acabà amb la raça allà pel tercer mileni de l'Era de Khund.

Vaga des de llavors una vella llegenda al Pintrap que diu que la perfecció no és humana i que l'odi i la comunicació quedaren enterrades amb el vell rei sota les roques d'un desert a l'aguait de que segles més tard arribés a rescatar-les d'Occident el que anomenaren Samsara: l'Antihomo.

Els vidents del Parivaliguptra es callen ara... Arribà Samsara?

OM MANE PADMI, HUM!

(Xavier)

Crònica LVDLXII

FLIP

-SALUD-

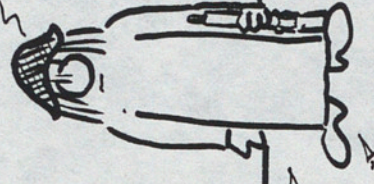
¡ALTO!

PUES...
NO MUCHO

TAMBIEN ES
VERDAD...

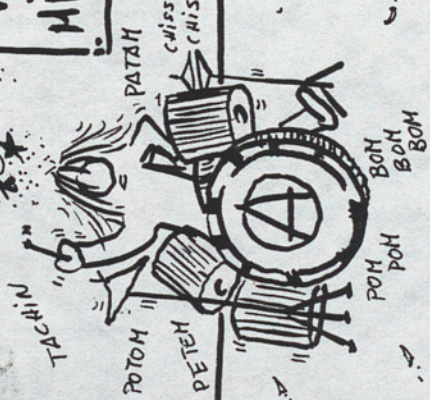
FLIP

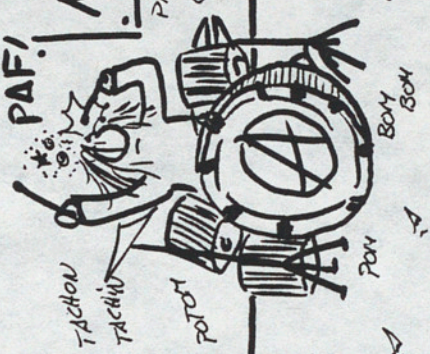
VIVA
CHO.

ANGIE - SALUD

VIVA
HI

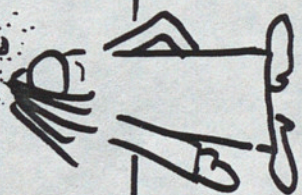
VIVA
NO

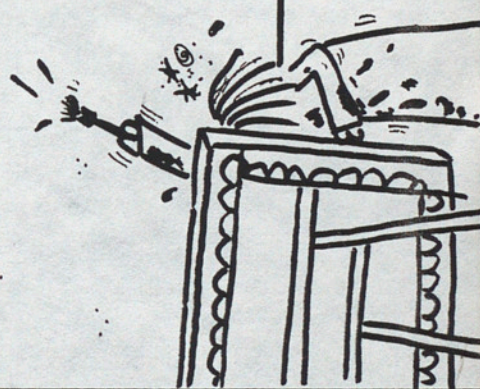
VIVA
TV.

FLIP

OSA - SALUD

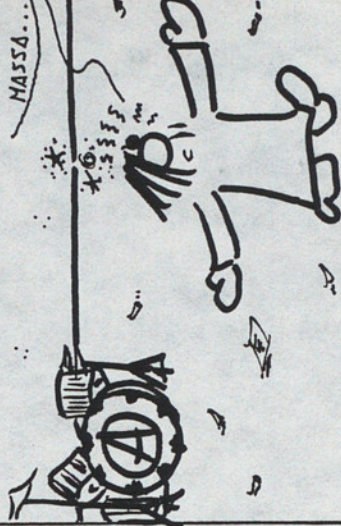

NERDA

TOMA
CHAI

HASSA TIO,
HASSA...

6

*Aquí pace
la Raza Humana*

**EDAD
1.000.000 DE AÑOS
FALLECIO
DE UNA GUERRA
TERMONUCLEAR**

LETT 75 714 12 NR 52

Durant els últims 20 anys els EUA i l'URSS han fet quelcom assombrós i també Històric, estudiar de prop aquells puntets de llum des de Mercuri a Saturn que van assombrar als nostres avantpassats i els van impulsar cap a la ciència; cadascun d'aquests puntets de llum és algo formós i atractiu, però per algú o altre motiu aquests móns, segon sabem, no han estat agraciats amb la vida com el nostre, algo ha anat malament en aquests móns, ha fallat alguna anella de la cadena, la lliçó que aprenem d'això és que la vida és un fenomen extremadament raro dins de l'univers conegut fins ara.

El que ha evolucionat en el nostre planeta no és només la vida en forma d'herba, ratolins o microbis, hi han també éssers de gran intel·ligència, amb capacitat d'anticipar conseqüències futures a les accions presents, amb capacitat d'abandonar el seu propi món i explorar-ne d'altres.

Després de 4.000 milions d'anys d'evolució biològica han desaparegut moltes espècies damunt la terra per a deixar pas a la supervivència de les que ara existeixen, si ens fixem en els dinosaures, després de 180 milions d'anys d'existència van desaparèixer sens deixar més rastre que el dels seus fòssils, extingint-se totalment, no hi ha cap espècie que tingui assegurada la supervivència damunt d'aquesta terra. Però l'espècie humana que només fa un milió d'anys que viu a la terra és l'única que ha ideat i construït els mitjans per a la seva pròpia destrucció.

Els homes són escasos i preciosos perquè estan vius, perquè poden pensar, tenen el privilegi de viure i d'influenciar o controlar el futur, jo crec que tinc l'obligació de lluitar per aquesta vida, no sols per nosaltres precisament, sino també per totes aquelles criatures que han viscut abans que nosaltres i per les que si

tot va bé vindran després, i és que hem de prendre consciència de que entre tots formem L'HUMANITAT.

No hi ha causa més urgent per a l'home que la de esforçar-se per evitar una guerra nuclear, cap conveni social ni cap sistema polític, cap hipòtesi, cap dogma religiós, és més important.

Cap de nosaltres arribarà al segle XXII, però, no obstant, passaran 20 segles, 100, mil i fins un milió; nosaltres acupem una petita part d'aquest fil, però si ens deixem portar per la bogeria, aquest fil es trencarà i, a part de "anar tots a pique", tots aquells sers humans que podrien ser fins l'infinit, no seran.

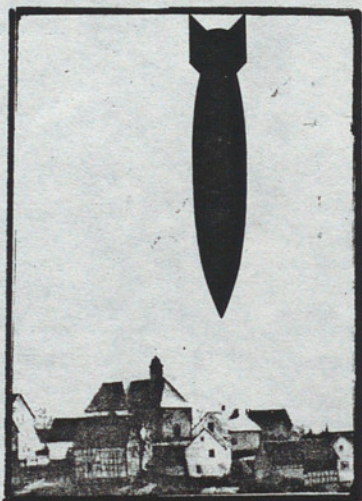
Tota persona racional té por de la guerra nuclear, però tot estat tecnològic es prepara per ella, tothom sap que és una bogeria i totes les nacions tenen la seva excusa, això és una monòtona cadena, els alemanys treballaven en la bomba atòmica als principis de la 2ª guerra mundial, així que els americans n'havien de fabricar una altra, i si els americans en tenien una, els russos també, i els anglesos, francesos, indis, etc. Avui en dia qualsevol la pot fabricar, tenint el plutoni necessari, que, com tots sabem, s'extrau de les centrals nuclears.

Totes les bombes llençades durant la 2ª guerra equivalien a dues tones de

tones de TNT, és a dir dos milions de tonelades de TNT, o sigui dos megatons avui en dia dos megatons és la potència de un sol artefacte nuclear dels mils que n'hi han; cap punt del planeta està segur. Els EUA i l'URSS tan sols ja tenen apuntats els seus missils cap a més de 15.000 objectius, en el paroxisme d'una confrontació nuclear es llençarien sobre el món l'equivalent a un milió de bombes com la d'Hiroshima, o sigui el suficient per a matar a 100.000 milions de persones, però dona la casualitat de que al món només som 4.300 milions de sers humans.

Hi han descripcions al detall del que passaria, però el que és segur és que si quedés algú, se li passarien les ganes de viure davant el panorama que se li oferiria als seus ulls.

L'augment d'armes nuclears d'una nació davant d'una altra no ha servit mai per disuadir-se mutuament de deixar de banda la carrera armamentística, ja que el pensament és que "qualsevol millora del contrari ens obliga a millorar els propis sistemes".

Hi han, a part de tot, clares desventatges econòmiques en mantenir l'estat de preparació per a la guerra, en realitat el creixement econòmic de l'Alemanya i el Japó després de la 2ª guerra es deu en gran part a que no havien de mantenir establiments militars d'importància, així tots els diners invertits en armament, que actual

ment són incalculables pel seu volum tan elevat, no es poden dedicar ni a l'indústria, ni a la cultura, ni a res, per això el desarmament, a part d'allunyar el perill de guerra, contribuiria enormement al desenvolupament econòmic de tot el món.

A vegades m'imagino a un extraterrestre arribant a la terra i descobrint immediatament després d'enterrar-se de què són els diners, que cada any es gasten algo així com un BILIÓ de dòlars o de rublos en preparatius per a la guerra, i que el presupost total i global és de bilions de dòlars a l'any, m'imagino a l'extraterrestre intentant calcular el que es podria fer amb tants i tants diners. Després d'averiguar-ho es preguntaria per què no fem res respecte a això, després se n'enterraria que algunes nacions tenen organismes dedicats a la pau, però el seu presupost no és ni la cent-mil·lèsima part dels presupostos de defensa.

El nostre futur depend de que tots siguéssim conscients d'aquestes coses, si refusem pensar-hi perquè el problema és massa difícil o massa dramàtic, llavors estirem contribuint al camí de la destrucció que tots vo-

lem evitar.

El nostre futur depend de nosaltres i no val a dir que no hi podem fer res, perquè el camí ens sigui molt pesat; es tracta de la nostra supervivència.

"El moviment pacifista té que ser molt més i és molt que la lluita contra els cohetes d'alcanc mitjà, el neutralisme o la dissolució dels blocs militars, el moviment pacifista pot convertir-se en el moviment decisiu d'aquest segle.

L'essencial dels grups pacifistes és que es poden calificar en el seu conjunt de moviment alternatiu i tenen una actitud fonamental pròpia que és altruisme en contra de l'egoisme, amor en contra de l'odi, solidaritat en contra de la competència, esperança en contra de la por, ser en contra de tenir.

El moviment pacifista és tenir la rebel·lió dels ciutadans contra els experts, de les persones en futur contra els homes vells i malalts que ens governen, la rebel·lió dels sers autònoms contra les autoritats, la rebel·lió dels somniadors realistes contra els especuladors derrotistes. Imagineu que hi ha una guerra i no hi va ningú...

Pau no és ser passiu, és la no-tranquil·litat, la no-adaptació, sols sense armes podran sobreviure els que no puguin oferir resistència, sols podran resistir els que abans van ser capaços de resistir, la majoria silenciosa mai ha estat capaç de resistir. Voleu sobreviure? llavors rebel·leu, aquí i ara".

Hans Pestalozzi va ser comandant del exèrcit de Suïssa i aquest text és un extracte del proleg del seu llibre "Pau a l'Alemanya", editat el 1982.

El pacifisme europeu, i molt especialment el pacifisme alemany, estan impulsant un incessant nombre de protestes contra els missils de creuer i els Pershing que ja s'han instal·lat

erreu d'Europa, són uns tres milions de persones però les autoritats segueixen tractant de desprestigiar-los anomenant als seus integrants "tontos útils" a Berlín Est els pacifistes que s'atreveixen a manifestar-se contra els missils soviètics també són perseguits.

La doble decisió de l'OTAN, amb la que s'han estacionat o s'estan estacionant els nous missils a Europa, ha desencadenat el més gran moviment de masses de la postguerra, centenars de mils de persones es movilitzen a Europa en contra de les armes nuclears, per una altra part els partits establerts dins el sistema no prenen en serio aquest moviment quasi del tot extra-parlamentari, amb l'excepció dels diputats verds al parlament alemany, que tenen com a lema una utopia concreta, "siguem realistes i exigim l'impossible".

Un dels arguments més usats en contra dels euro-missils és que si es desapareixen, és igual esbrinar si és rus o americà davant l'apocalipsi, i un altre és que els nous coets només tarden 10 minuts en arribar al seu destí, això treu moltes possibilitats d'aturar-ho tot en cas de fallo humà o d'una computadora com ja s'ha donat algunes vegades, o d'utilitzar el telèfon roig, perquè el que ho fes, perdria uns minuts preciosos per a disparar els missils propis.

Un altre tema és que els nous missils tàctics permeten limitar la guerra només a Europa, com ja va dir el mateix Reagan.

Avui en dia el món és un polvorí atòmic, hi han preparades per cada persona varies tones d'explosius, hi més explosius per càpita que aliments, això pot acabar molt malament.

Amb un equipatge mínim d'idees ecologistes i pacifistes bàsiques, els verds representen l'articulació de la protesta i la sensació de impotència dins un món dirigit per forces que cada vegada més s'escapen del control humà.

Als països de l'Est, encara que amb reserves, també existeixen els moviments pacifistes, però les condicions per a la seva existència i actuació varien d'un país a l'altre, des de la repressió txecoslovaca fins la tolerància d'Hongria, i s'han de contemplar des d'una perspectiva diferent a com es contempla el moviment pacifista a occident. Però si les circumstàncies són diferents, els objectius són convergents i travessen la frontera dels blocs.

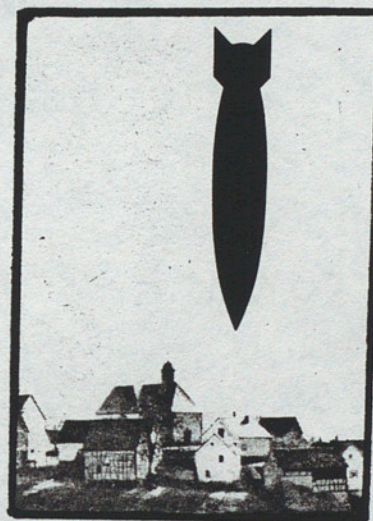
Malgrat tot la tensió política entre els EUA i la URSS està arribant a un nivell de crispació comparable a la crisi de Cuba del 62, o la de Berlín del 48, fracassades les converses de Ginebra i quasi ultimada l'instal·lació dels euro-missils, la pau esdevé cada dia més fràgil.

Però el més gros no és el fracàs de les converses de Ginebra, sinó quan decidiran les grans potències que s'ha arribat al cim de l'escalada després del qual el risc de guerra és excessiu,

no tant per una voluntat d'endegar-la, sinó perquè estadísticament ja és possible i probable l'accident o incident.

A Europa hi han més de vint-mil caps nuclears de diversos tipus, i tot perquè els grans s'ensenyin les dents i poca cosa més, i suposant que no passi res gros, hi han altres conseqüències com una mena de nuclearització de la cultura i dels esperits; hen d'apendre a viure amb els missils ja que formen part del nostre entorn, no? Doncs no! Ni parlar-ne.

A Espanya encara no hi han hagut grans movilitzacions per aquest tema, però les enquestes indiquen que és el país més pacifista d'Europa...?.

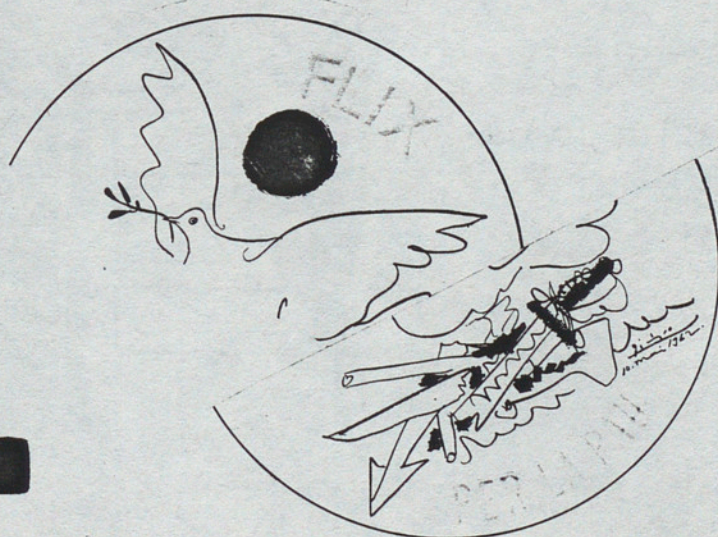
Per a més informació:

"La bomba del fin del mundo" de Carl Sagan ("Muy Interesante", nº 30)

"El País Semanal", 16 d'octubre de 1983

Setmanari "El Món", 2 de desembre de 1983

Jaume Masip.

12

Quan torno a la vida
després d'un globo
tal, em costa
recordar-ho tot

Però dins d'un
temps es van
presentant
imatges

Qui no ha
alucinat mai,
mai no es
trobarà
Palaus
estranyes

Ni cares. Ni
formes amigues
al foc. Ni
perfums. Ni
colors fantàs-
tics

Són les 7;
he de
tornar
al curro

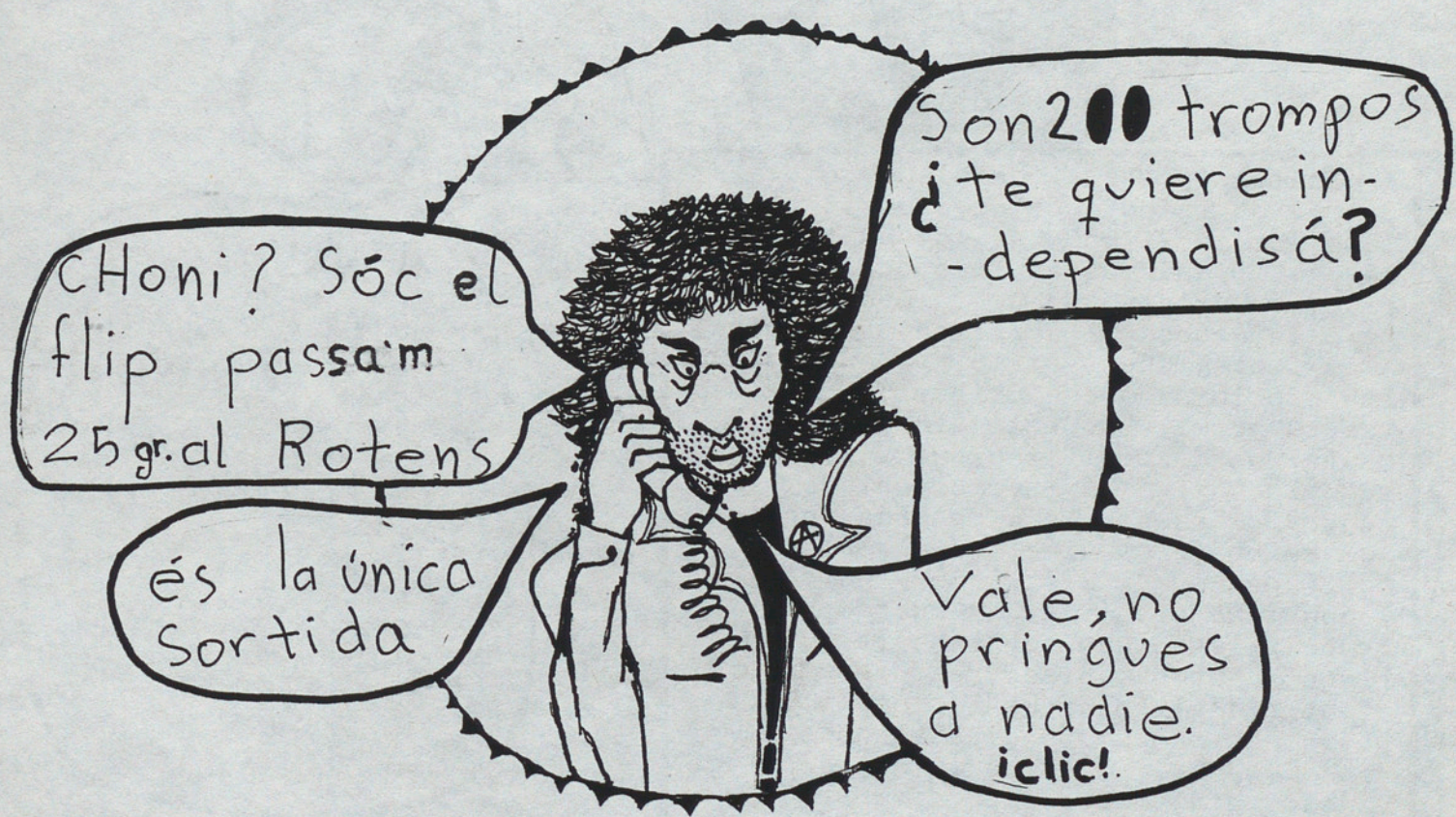
Sr. flip
2 meses de
ausencia en
el trabajo
son causa
más que
Justificada
de despido;
firme y
lárguese.

N. de R.
TOT AIXÒ SEQUEIX
DEL NÚMERO
ANTERIOR. OSCOR
ATACA DE NUEVO

Febrer
13
1984

VAL
Dona

L.A.
Me.

Mirá, flip, pulí perica
y pasá de lo demás.
Las Amfeta te quitan
la gana de papeá, te
ponen agresivo, pro-
ducen arritmia y
enganchan. Los tranquis,
el costo y la priva te
marean, ofuscan, fatigan
y reducen y, además,
tienen resaca. Del Jaco
La Mesca y el trippie
más vale no hablar...

Si, ya, el caviar
del mercado

" Alcaloide cristalino blanco que se extrae de la hoja de un arbusto llamado "ErythoxylonCoCa". Se cultiva en las altiplanicies andinas de Sudamérica. La existencia de su uso se remonta a lo menos mil años, en las ceremonias incas. En el siglo XVI los españoles prohibieron con criterios moralistas su normal uso entre los indios, hasta que descubrieron sus ventajas como incentivo en la habitual Jornada Laboral. Era con hoja de coca con lo que se hacía el vino tónico Mariani, del Papa León XIII. Es muy nutritiva, y contiene vitamina C y muchas del grupo B, y no engancha. Hasta 1955 no llegó a Europa, gracias a Gaedke, un científico alemán que la convirtió en polvo. Un compuesto cristalino orgánico $C_{17}H_{21}NO_4$, una base aminoalcohólica y ácido benzoico. Freud descubrió su terapéutico poder para suprimir la laxitud, como anestesia local y contra la néura y la depre."

ivale!, ahora
lóngate; otro
día te hablaré
de un amigo
en Bogotá.
Tarjetas de
crédito, vuelos
charter,
métodos y contactos

CONTINUARÁ (?)

EL EXTRAÑO CASO DE UN ¡ASESINATO O SUICIDIO?

Andrés Pérez llegó a su apartamento a las dos y cuarto, como de costumbre, pues él plegaba a las dos y tenía el trabajo al lado. Era un hombre afortunado que trabajaba (ya que en aquellos años corría mucho paro) en un banco desde hacía tiempo, y económicamente no le iban mal las cosas, poseyendo un apartamento confortable y céntrico, un coche último modelo turbo Z-500, alternaba en los mejores galac-pubs de la ciudad y poseía una nada desmeritoria cuenta corriente.

Lo primero que hizo al llegar, como de costumbre, fue encender el televisor, luego revisó el contestador automático, (no le había llamado nadie), y atravesando el comedor, se fue hasta la cocina a prepararse algo para comer, aunque no mucho pues quería rebajar la alta cantidad proteínica de su cuerpo. Y con un sandwich y una lata de coca-cola fue a dar con sus posaderas en el sofá, justo delante de la televisión, la cuál se quedó mirando extasiado. Si, él era su gran amor llenaba muchas horas de su vida, y cuando llegaban los sábados y los domingos se levantaba a las ocho y se ponía a mirar la carta de ajuste, eso era para él el tope. (Los sábados desde hacía algún tiempo se hacía fiesta, gracias a los cajeros automáticos).

Por la noche no fregó, ya que mañana era martes y venía la mujer de la limpieza, por lo que se fue a dejar la llave del piso al buzón, acostándose acto seguido. Pero cuando hacía un rato que estaba en la cama oyó unos chasquidos como si estuviesen bebiendo algo. Creyose que era producto de su imaginación, pero, por si acaso, se levantó, y cuando encendió la luz del comedor vió que la lata de coca-cola que había dejado a medias se había caído. "Bueno -pensó- otra cosa

que tendrá que limpiar la mujer mañana!"

Al día siguiente, al llegar al apartamento, y tras recoger la llave del buzón, encontró el apartamento limpio y reluciente. Hizo lo de rigor, pero cuando fue al frigorífico vió que le faltaba comida. "Vaya con la mujer de la limpieza -pensó-", a la que ni siquiera conocía, pues la agencia se lo cobraba en su cuenta, y a las horas que llegaba ella ya no estaba; pero como limpiaba bien el apartamento decidió no dar parte por esta vez. Así que no le tocó más remedio que ir al hiper-avitallamiento de su barriada a por más comida, y con lo denso que estaba el tráfico a estas horas... pero la mujer igual había tenido un ataque de hambre.

El jueves, tras llegar y hacer lo de costumbre, cual fue su sorpresa cuando abrió el frigorífico y vió que le faltaba parte de la comida que había comprado el día anterior, menos mal que había comprado bastante y aún tenía para algunos días. ¡Con las dos horas largas que había empleado ayer en comprarlos! Pero, si no había sido la mujer de la limpieza, ¿quién había sido?. En seguida miró el resto del piso y todo estaba en orden, aparte que la puerta de blindaje especial para casas y apartamentos le habían dicho que era imposible de abrir. No tenía mucho, pero algo de valor si tenía. Con esas consideraciones y otras que no eran racionales, y que desechó enseguida, pasó un rato calibrando (lo que era evidente es que a la policía no podía ir), ¡ja!, menuda risotada se iban a pegar. Aquella noche a pesar de los somníferos no pudo conciliar el sueño hasta altas horas de la madrugada. Al día siguiente le reprendieron en el trabajo a causa de un despiste que tuvo por el atontamiento que llevaba.

El viernes, al llegar a casa, Andrés Pérez se fue directamente al frigorífico. Abrió lentamente y ¡uf! no faltaba nada.

¡Menos mal! porque si no hubiera sido inexplicable. Corrió un poco y se metió en la ducha, pues había quedado con unos amigos. Hoy no podría ver la tele, pero mañana sábado se tomaría la revancha. Estaba en estas cavilaciones cuando de pronto oyó un ruido metálico de algo como si quisiese arrastrarse y que iba acercándose a la puerta de baño. El cuerpo de Andrés Pérez se quedó tenso, expectante, sin saber que hacer. Al final consiguió decir: "¿Quién es? ¿Qué quieres?", pero esas palabras le salieron en un tono que ni él mismo reconocía. La pistola la tenía en el dormitorio, tenía que actuar rápido. El ruido ya se estaba alejando, y dirigiéndose cauteloso hacia la puerta fue abriéndola poco a poco y... nada, todo parecía tranquilo. Recorrió todo el piso pero estaba en orden. Entre otras cosas pensó que se estaba volviendo loco. En esto miró la hora y vio que llegaba justo a la cita, por lo que se dio prisa, pero se cogió la pistola por si acaso. Estos días se empezaba a notar como vigilado, acosado, y cómo su mente empezaba a desquiciarse por todo lo ocurrido.

Llegó el lunes, y Andrés Pérez no se presentó al trabajo, era la primera vez que no solo no iba sino que hacía tarde. A media mañana llamaron a su casa y nadie respondió.

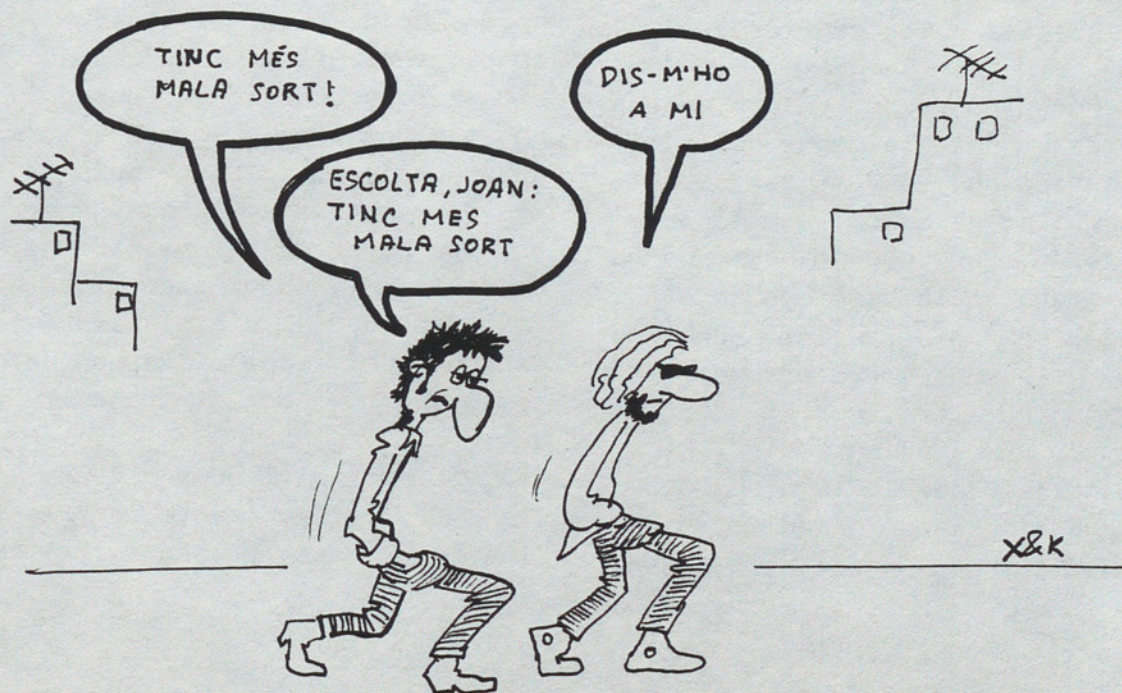
"Ni siquiera ha tenido la molestia de avisar -decía el jefe de Andrés Pérez- Esto requeriría una buena sanción ¡Ya lo creo que sí!"

En todo el lunes no apareció. El martes tampoco acudió por lo que decidieron ir a buscarle a su casa.

"Es incomprensible -decía el jefe de Andrés-, jamás se había visto una conducta así de un empleado".

Pero a la que si encontraron en el bloque fue a la mujer de la limpieza, ya que era martes. La mujer se quejaba de que no le había dejado la llave del piso, por lo que decidieron llamar a la policía. Una vez hubo llegado consiguieron abrir la puerta después de un buen rato. Y lo curioso es que no encontraron nada de anormal, ni tampoco estaba él, su cuerpo no apareció nunca. Fue un caso del que se habló durante mucho tiempo. Al final fue olvidado, pero no solucionado por lo que terminó en los archivos de la policía como: CASO SIN SOLUCIONAR. Solo unos pequeños detalles pasaron inadvertidos a la policía, y es que no hicieron caso de que EL TELEVISOR ESTABA ENCENDIDO.

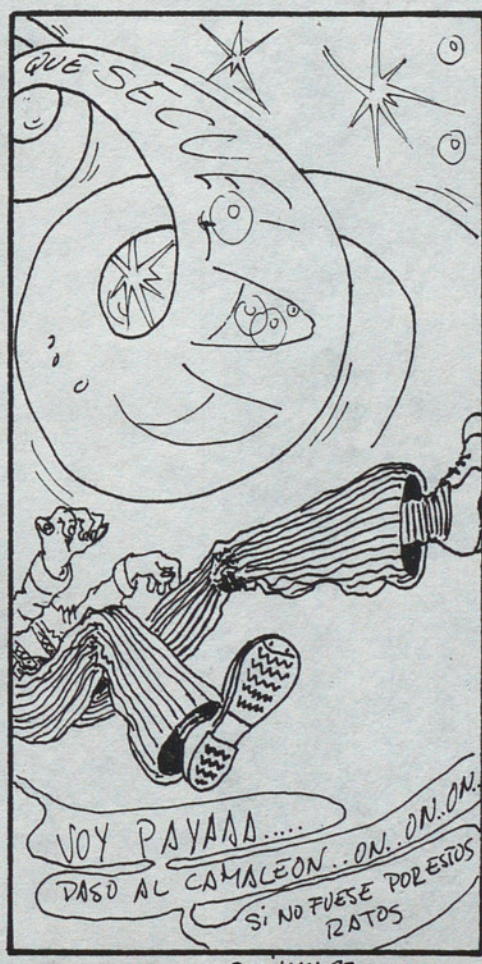
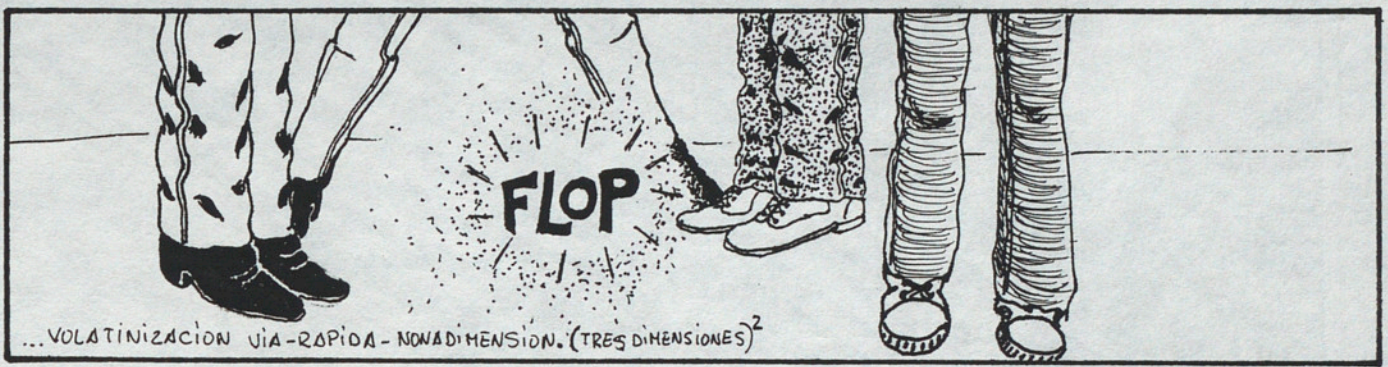
(THE END)

SINAKRA-TA

3

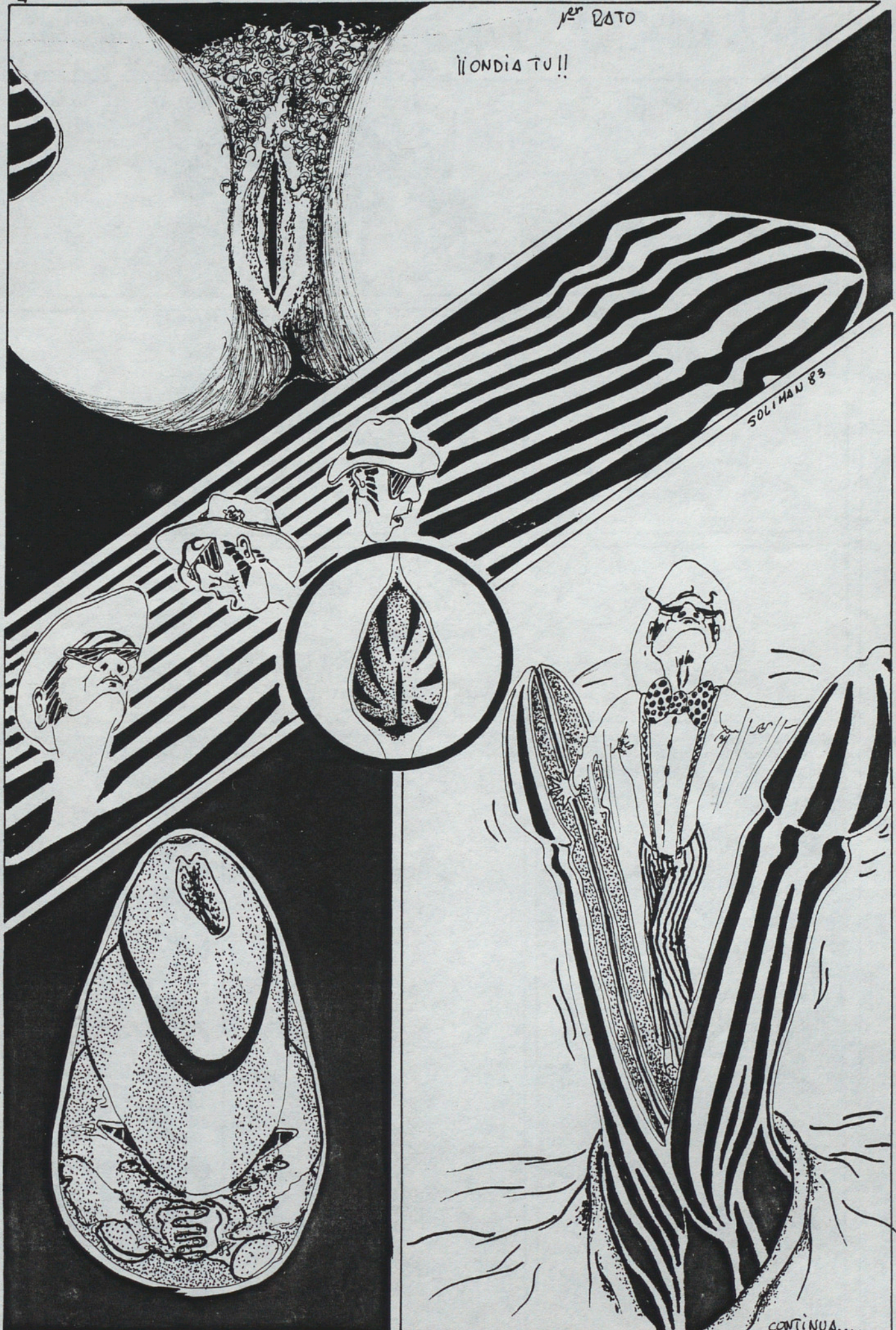
RESUMEN: SINAKRA-TA ESTO BUSCANDO A LA "MUÑECA" OSEA LA CHICA DEL LA HISTORIA, PERO ENCUENTRA DIFICULTADES MIL AL TOPARSE CON 4 ELEMENTOS QUE LE HACEN FRENTE Y QUE EL CREE QUE TIENEN A LA CHICA. USA DE LA PISTOLA PERO CON TAN MALA SUERTE QUE LOS FALLA TODOS Y SU INSTINTU LE DICE QUE ESTA PERDIDO. PERO ¡OLTO! SU TRUCO INFALIBLE NO LO HA USADO TODAVIA.

per RATO

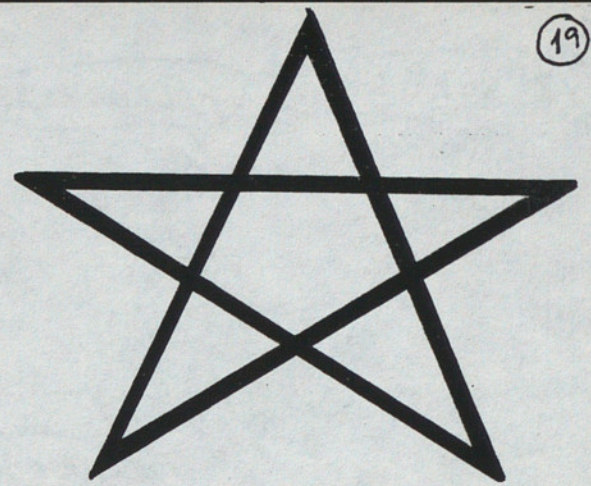
!! ONDIA TU !!

SOLIMAN 83

CONTINUA....

Angel Witch

19

Si vam acabar l'any amb bon Hard-Rock satànic, què millor que començar-lo amb un altre del mateix gènere, un dels grups més interessants, i, en canvi, més desafortunats de l'anomenada "New-Wave of Heavy Metal". La seva formació es remonta a Lucifer (76), els quals després dels pertinents canvis de nom i personal queden establerts com a trio, amb Dave Hogg (disc-jockey transmutat en bateria) i apareixen a l'antologia "Metal For Muthas" d'EMI (80), així com en un posterior single baix el mateix segell.

Al 80 fitxen per Bronze i preparen el seu primer i darrer àlbum.

A pesar d'haver participat, des del començament en l'ascensió del boom neometàlic, "Angel Witch" no arribaran a consagrar-se com els seus col·legues "Maiden", "Saxon", "Tygers of Pan Zang" o "Def Leppard", per exemple, adquirint una certa reputació de perdedors.

Desgraciadament, després de diverses gires angleses i alguna visita europea, el grup acabarà dissolvent-se (9-81).

La seva marxa va en un sentit lleugerament diabòlic; i influenciat pel TAROT; temes com "Angel of Death", "Atlantis" o "White Witch", així ho feien suposar. Es tracta com ja he dit abans d'un trio format per Kevin Heybourne, guitarra solista i veu (el líder), Kevin (Skids) Riddles, baix, tecles i veus d'acompanyament i l'abans anomenat Dave Hogg (Dey Vog) bateria i percussió. Com tots els grups o cantants tenen cançons guais o calandraca; jo personalment destacaria el tema lent "Free Man" amb els bons punys de Heybourne, compositor de la totalitat de l'obra dels Witch; també l'instrumental "Devil's Tower", i el tema "Gordon" que amb el "Sweet Danger" em recorda als vells Maiden (el dels Paul di Anno i Denny Stratton), "White Witch", "Atlantis" i sobre tot el seu "Sorcerers".

(L'ESTEL DE SATAN)

Segons les bases crítiques els hi falta espectacularitat i genialitat, jo com no sóc més que Toth dic que Leviatan, Lucifer, Satanàs, Belcebú, Balberit, Gog i Magog (entre d'altres) se'n portin als inferns al gilipolles de Joan Sinqla però què estic esperant el MILENI de gran poder, quan apareixerà el "Dragó amb set caps i deu banyes amb les seves set respectives corones" i significarà el començament del final.

Actualment el baixista Kevin Riddles lidera un quintet londinenc anomenat Tytan (el qual espero lligar-lo el més aviat possible).

Als 80 els Witch es presenten al Reading (el 80 fou l'any del Heavy Metal) i passaren sense pena ni gloria; clar, al seu costat estaven grups com Iron o Def Leppard.

La portada de l'àlbum és ni més ni menys que "els àngels caiguts entrant en el pandemonium" de John Martin, el qual quadre està al museu de Londres (The Tata Gallery of London). Per tant és una peça elemental per a col·leccionistes (rockadictes).

Però, tranquils que encara que els Angel Witch hagin deixat de existir, estan altres en la seva mateixa línia i millors, com "Demon", "Holocaust", "Satanic Rites" o "Venom" (la sang no deixarà de córrer pels porcs cadàvers).

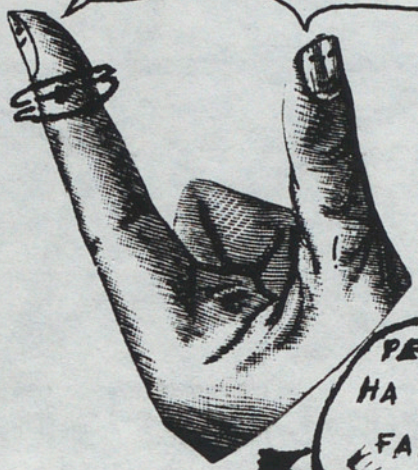
DISCOGRAFIA: "Angelwitch" (Bronze-81), cançons no inclòides: "Baphomet" (Metal for Muthas, recopilació de l'EMI-80), "Dr. Phibes/Suffer", ambdues com a cara B de "Loser" (Bronze-81) i el single "Sweet Danger" (EMI-80).

Toth 5-2-84

TURURÚ!

1

XALANDRAK

1 Es decir:
¡que te den
pol culo!

HAZTE DONANTE

 Agrupación
Insuficiencia
Sexual
Crónica

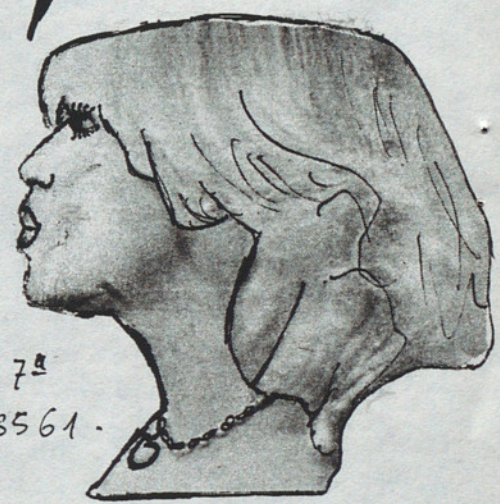
Avda Meridiana 354.10º.7ª
BARCELONA - tel. 311 8561.

¡JODER, QUE
CHUCHO!

¡QUIERO UN
PERRITO TUYO!

GUA!

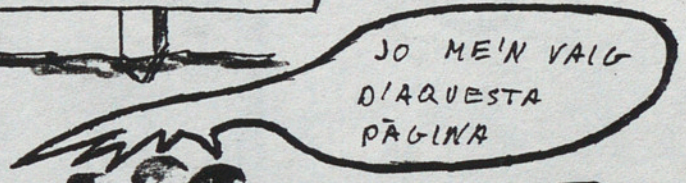
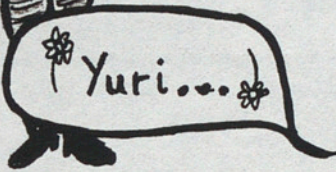
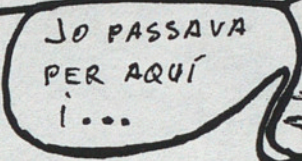
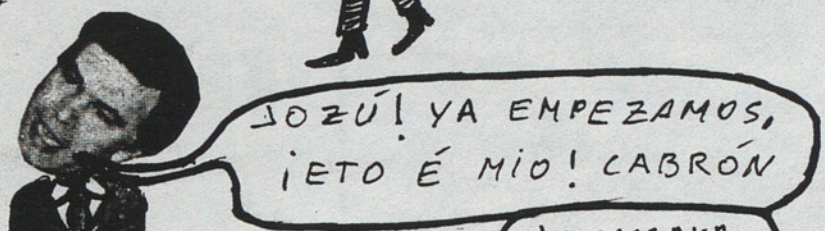
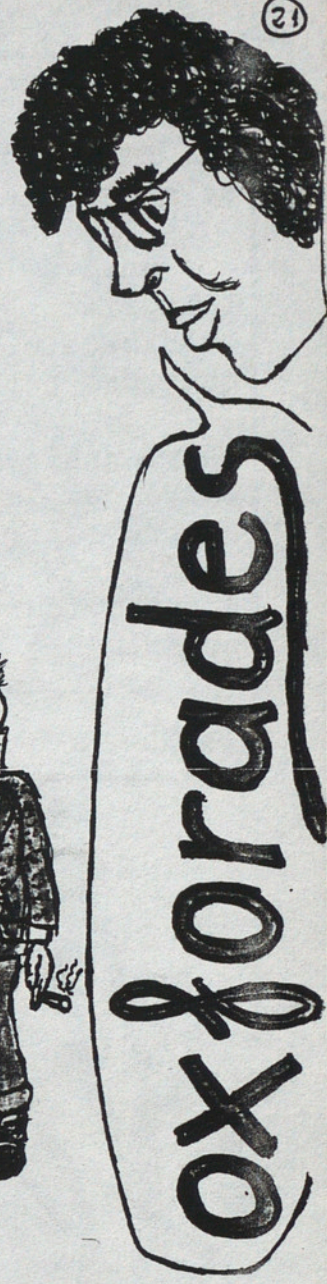
GUAAU TIA,
QUE PASSA
CON TU CUERPO
HIP... HIP..

ELS! ARA FINS ELS
GOSSOS LLIGUEN
MÉS QUE NOSALTRES.

QUINS FÀSTICS!
ALTRA VEGADA
A ANAR DE
PUTES...

De aquel amor, amor, no queda nada,
se lo llevó la brisa una mañana,
una clara mañana la ventana
de aquel amor, amor, quedó cerrada,

pregunté a la granada enamorada,
a la piedra durmiente y a la rana,
hechizada, si habría otra mañana
de amor; pero no, no, no queda nada,

salvo una pena que ni penar puede,
salvo una luz que hiela, llora y quiere,
quiere salir del llanto y de la nieve,

para olvidarte y estrechar la muerte,
besarla hoy y nunca más saberte.
No, no hay nada que amar, salvo la muerte.

(Guillermo)

r e c
u l l

de

Busco una palabra que me haga vivir en
la oscuridad.

Cubro la espesa nieve del desierto con
llantos de agonía y soledad.

La inmensa llanura me abre sus puertas,
me ayuda a recorrer estrechos pasadizos,
reconditos lugares, sórdidos pasajes.

En lo infinito, dicen que me espera
aquella ansiada palabra; dicen que me
espera, que me clama.

Salto y destruyo la barrera del tiempo,
en su busca, voy gritando.

Una máquina que habla me indica el pasado;
su justiciera palabra muere, se hace pedazos.
Y en el claro márfil de la noche, la flor
de la luna comienza su canto.

Cubierta de brisas, llenas de encanto,
su consuelo desvaneciéndose, abriéndose en
silencio.

(Piedad)

Deja que el sol se queme
y endurezca las piedras con su silencio.
Deja llorar a la hiena,
deja volar al pez muerto;
deja vagar mi recuerdo
por los parajes inciertos.
Dale al interruptor de la luna,
para que los gatos vaguen por los tejados
tejidos de terciopelo,
y déjame soñar tranquilo
entre fayaes y brezos,
déjame soñar tranquilo
sin que evoque tu recuerdo.
Hay un silbido en el aire
que apaga todos los vientos,
y el mar ya no se mueve,
no hay una estrella en el cielo,
el grillo ya ha callado
para dejar paso al silencio.

(Juan)

SOC EL FANG (I'm the slime)

Soc obscè i pervertit,
 Èstic obsessionat i transtornat.
 He viscut durant anys,
 Però poc ha canviat.
 Soc l'instrument del Govern
 i també de l'indústria,
 doncs estic destinat a governar-vos
 i regular-vos.

Puc ésser roí i pernicios, però vosaltres no podeu expressar-vos.
 Us faig pensar que soc deliciós amb les coses que dic.
 Sóc lo millor que podeu trobar.
 Ja m'heu cregut?
 Sóc el fang escorrint-se del teu aparell de TV.

Mentre jo mani heu d'obeir-me i menjar la "basura" que us dono, fins al dia que no us necessitèssim.
 No demanèssiu ajuda... ningú us farà cas.
 La vostra ment està totalment controlada, ha estat embotida al meu fang.
 I fareu lo que us he ordenat fins que s'esgotin els vostres drets.

Molt bé, gent...
 No toqueu aquest interruptor.

Bé, soc el fang del vostre vídeo escorrint-se pel pis de la vostra cambra.

Soc el fang del vostre vídeo i no hem podeu aturar.

Xavier (Frank Zappa)

G
V
N
O
W
S

En una cárcel vivimos
 donde solo una luz brilla;
 en una cárcel nacemos,
 donde solo esclavos somos.
 Esclavos del tiempo,
 prisioneros de la monotonía.
 Insignificantes humanos
 que vivimos siempre
 intentando matar el tiempo.
 Mi mundo es
 romper esa pared de hielo
 que nos separa
 de ese otromundo,
 donde el pasado, el presente,
 y el futuro, dejan de tener
 importancia;
 donde un humano
 puede mirarse al espejo
 sin preocuparse de su apariencia.
 Ellos, prisioneros
 de este horno crematorio
 donde el tiempo
 nos va consumiendo
 hasta la última célula
 de nuestro cuerpo.

(La dama de negro)

Poeta, tú que hablas en boca de otros hombres
 ayúdame a hablar por mi propia boca
 y a sentir con mis sentidos
 porque en ti
 la palabra es más plena,
 tu profundidad es tal, que contigo adquiere sentido
 incluso, aquello que no tiene sentido alguno.
 Pero tus silencios tus silencios son recuerdos que
 no dejas aflorar para que no acaben con tus palabras,
 con las mías, con las nuestras, con las de todos.
 Poeta no enmudezcas.

(Imma)

THE JEAN GENIE (El génio del pantalón vaquero)

Un pequeño Jean Genie merendó fuera de la ciudad,
nerviosa sobre láseres y furiosas cuchilladas
por la espalda.

Se comió todas las cuchillas de afeitar
mientras sacudía a los camareros.

Hablando de Monroe, paseando por Snow White,
New York está a tope y todo sabe bien.
Pobre pequeño Greenie.

Jean Genie vive a sus expensas,
a Jean Genie le gustan los cañones de las
chimeneas.

Es inaudito, él grita y chilla,
Jean Genie, lárgate!

Se sienta como un hombre pero sonríe como un
reptil.

Ella le ama, le quiere, pero solo para un rato.

Ella escarvará en la arena, no dejará su mano.

El dice que es un guaperas y te vende alimenta-
ción.

Y guarda todo tu pelo caído para arreglarse la
ropa interior.

Pobre pequeño Greenie.

Jean Genie vive a sus expensas...

Es tan simple que no puede comportarse.

Muerde el neón y duerme en una cápsula.

Quiere ser amado, quiere ser amado.

Jean Genie vive a sus expensas...

David Bowie (Fabio)

AQUEL MOMENTO INFIEL

El alma: deseo de cuerpo,
El cuerpo: sobra el alma

LA NAUSEA (J.P.S.)

La náusea, ya volvió la náusea
de mudas multitudes.

Deseo vital: romper los ataúdes
(Xavier)

CREPUSCULO

¡Ven, que quiero desnudarme!
Ya se fue la luz, y tengo
cansancio de estos vestidos.
¡Quítame el traje! Que crean
que he muerto, porque desnuda
mientras me velan el sueño,
descanso toda la noche,
porque mañana temprano,
desnuda de mi desnudo,
iré a bañarme en un río,
mientras mi traje con traje
lo guardarán para siempre.
Ven, muerte, que soy un niño,
y quiero que me desnuden,
que se fue la luz y tengo
cansancio de estos vestidos.

(Manuel Altoraguirre)

Me deslizo en el silencio del olvido,
pero no puedo olvidar.
Recuerdos y recuerdos;
no puedo dejar de pensar.
Alaridos de agresión corren en mi sangre,
sangre roja, contaminada e infectada,
sangre cortada.
Abro la válvula de la añoranza,
chorros de soledad en mi cama,
se inundan en la almohada
los viejos pensamientos del ayer
y se desbordan los de hoy.
No cabe más en mi lecho,
nada más que lo que falta,
algo que deseo y que por la tubería
de la realidad no pasa.
Buscaré al fontanero que la desatasque,
y que llegue a mis brazos
como siempre pasa.

(Dolors)

CAMINANTE

Los caminos de la vida
son duros para el caminante,
unos lo encuentran muy recto...
con flores a cada lado.

Otros lo encuentran muy curvo,
con espinas a los lados,
cada uno en su camino
su vida va deshojando.

Y al llegar a su final
solo lo bueno ha quedado.

(Boza)

IRONIZANDO A LOS VEGETALES

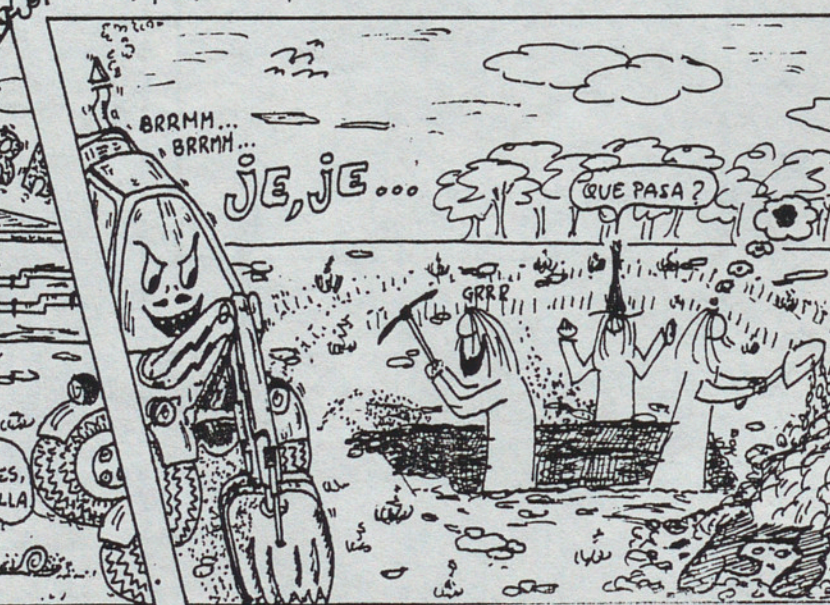
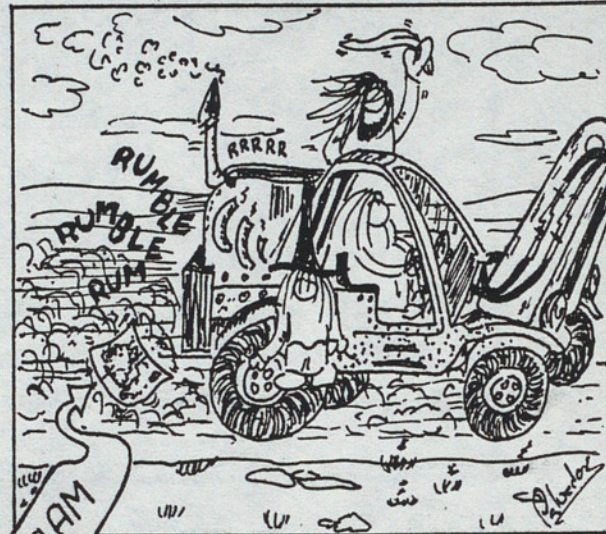
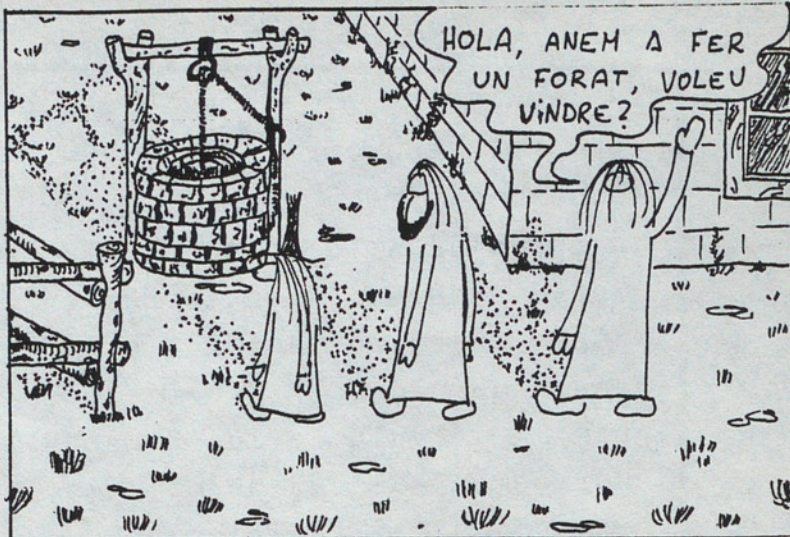
Taladrando frases con la máquina de escribir
invento submundos de pajarillos
y así comprendo los bosques,
los pinos,

los almendros floridos;
amo a las encinas y a los cipreses,
jocosos, irónicos, alegres ellos
entre el reino de las calabazas.

Yo sé que si un día la ironía cunde
el bullicio de la calle será un rumor
y el viento se paseará a través del ventilador
oyendo el pitido de la cafetera.

Apartando mi oreja de las minorías
reservo ejemplares de los números atrasados.
¿Leisteis alguna vez The Times?
Creo que la música te ayudaría a estar cerca.
Serpenteando con un saxo
distorsionaría mejor la lección de latín.
Realmente es fácil, es fácil estar tranquilo
llenando el cuerpo de finos acordes,
dejando temblar las uñas de los pies
hermosas en su afán de necia prolongación.

(Josep Mc-ENRIUS)

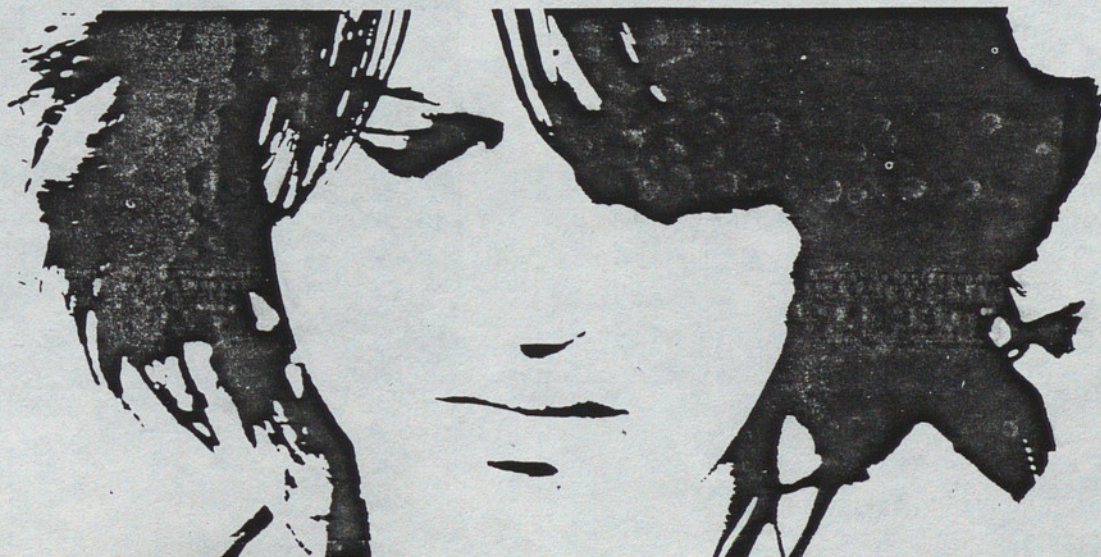

MUÑECOS-de-CALLE

Quisiera escribir tan deprisa como pienso, pero me es completamente imposible, inalcanzable, es una meta que aún no he alcanzado, me siento avergonzada de tener que cogerte a ti, papel, y a ti, boli, para contaros lo que siento, siempre en busca de una ayuda amiga que no puedo encontrar en los muñecos de calle, y digo muñecos porque hoy se lleva mucho esto del macho primero, pero me estoy refiriendo a la gente vulgar o con más respeto personas; aunque pensando bien las voy a llamar personajes, no sería un insulto para los verdaderos personajes como Hamlet u Otelu o cualquier otro. ¡Qué más da! Son gente imaginaria creada por un muñeco de calle, pero que en su interior guardan gran misterio, y lo que no puedo decir ahora es la palabra exacta, pero diría algo así como un poco de ese pequeño muñeco de calle que a la vez se hace grande, enorme, inalcanzable, algo de sí mismo,...soy complicada, ni yo misma me puedo llegar a entender en este corto pero inagotable momento, lo que es más desolador, triste y abrumador, y cuantos más calificativos hayan, ¿ó adjetivos? Yo diría "adjetivos calificativos", es más actualizado. Pero en realidad ¿qué es un estúpido adjetivo?, una palabra que acompaña siempre a un sustantivo? ó por el contrario puede ir solo, independiente, en busca de libertad,...Pero bueno, pequeña, ¿!ahora te acuerdas de lenguaje!?

a las... horas, porque no tengo ni idea de que hora es; me imagino que lo menos, lo menos, es la 1 menos ó con un más. No me importa el tiempo, ni el reloj. Hablando de tiempo frío ó calor siempre el mismo rollo, ¡dichoso tiempo!. Llegas: ¿hace frío, verdad?, Sales (abrigate), ¡Huy, que calor!, vaya, que no dan en el clavo ni frío ni calor...Pero que insoportable se me hace tenerte fiel, amigo, ¡que tostón con el frío y el calor!. Me voy de una cosa a otra como si todo tuviera relación me imagino que todo lo que siento lo entendéis, y cuanto más os miro más despistados os veo, ya se que debeis de estar hartos de mi, pero sois fieles y buenos, y no quereis despreciarme. Contigo bolígrafo me gustaría tener una pequeña charla, cada segundo me odias más, pero has de saber que no me importa la elegancia con que te mueves, ni tu cruel ritmo lento, si, si, oíste bien, lento. No puedo escribir lo que quisiera, tu desencanto me hace odiarte, no tienes ilusión por llegar, por luchar, por liberarte de la mano que te aprisiona, que te oprime, y te ves incapaz de liberarte; te pareces a los hombrecillos ¡qué asco!, no sé que veo de repelentes en ellos, pero, ya ves, los odio...Oh! lo siento, no quería, pero tú, mano, me has hecho escribirlo. En estos momentos me pregunto si soy normal, si no estoy al borde de la locura, o si no he penetrado ya en

ella. Quiero dejar claro, ¿claro? ¿Por qué?, más bien brillante o quizás oscuro, que no me abrume la locura. Si, lo sé, loca es lo que estoy, pero ¿Por qué? y ¿Cómo?. Vale!, odio esta situación, mi intención al principio no era ésta sino la de explicarte como era, y como me duele todo cuando corro o cuando me caigo. Tampoco es verdad, es otra mentira de la noche, es bonita la noche ¿verdad?, es amiga silenciosa, amaga pesadillas, verguenzas, señoras convertidas en zorras y señores convertidos en lobos; también es dulce y suave con inocencia adormecida desde el atardecer, y sonrisas perversas y llanto enloquecido de placer...No intentes comprender, no lo entenderías. Jamás fui fuerte, más bien débil, pero que día no es verdad, es noche, ¿no te das cuenta? No entra el sol por la ventana, está todo de color...negro, si, negro, pero es verdad que es negro ¿quién lo ha dicho? ¿cómo lo sabe? ¿es adivino?. Va, no tiene importancia.

El viento, acabo de oír el viento que penetrante parece que te hable al oído, envuelve la persiana como pidiendo paso al interior de mi habitación, pero, ¡Chan,chan,tachán! los señores cristales me protegen de él ¡Qué pena! me gusta el señor viento cuando juega conmigo moviendo mis cabellos, enredándolos, es todo un señor-niño muy travieso y divertido, ¡Ojalá todos fuesen así de atrevidos!!de inocentes y de alegres! ¿No? No me gusta como queda la palabra alegre, la anulo, ¡Yo te anulo palabra alegre! No vales ya. Un, dos, tres, anulado, ó si no, one, two, fhree,...siempre tuve mucha dificultad para escribir 3 en inglés; a ver si me acuerdo en el lenguaje de la gente fina: An, deux, trois, (no tengo ni idea si lo he hecho bien). Me voy a tumbar, es una postura más cómoda y más relajante, mis ojos todavía están abiertos, pero creo que forzaré a cerrarlos porque no paran de pasarme cosas muy raras por la mente, me desespero y de un momento a otro llegará la palabra, pero, ¿Qué palabra te intriga, papel? ¡Mejor, señor papel! Te sientes violado ¿verdad? al ver tu tez tan blan-

ca y tu pureza rota por una letra temblorosa. Si tuviera que ser voz sería horrible, me la imagino y la puedo oír, ¡qué locura!, pues no, no es locura...SOCORRO...pa, pa, pala, pala - bra...Si, si, la palabra esperada por ti, papel... No puedo más, estoy completamente desamparada, te voy a dejar porque, si no, no acabaría nunca y creo que no podré soportarlo.

Te odio

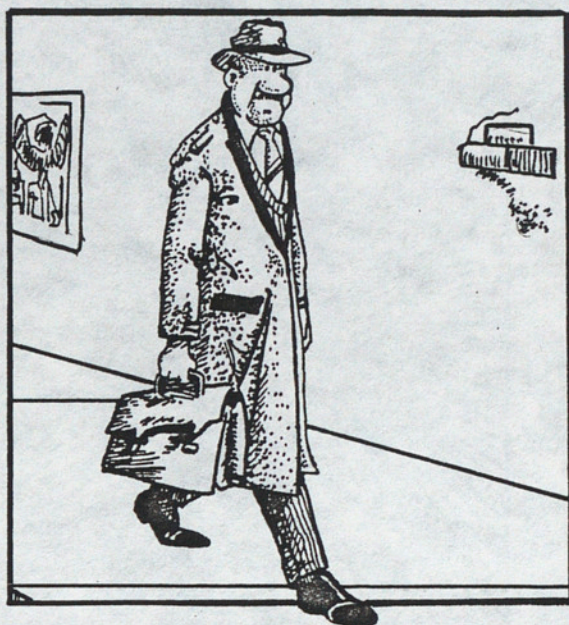
Perdona, no quise herirte, pero no puedo, no puedo más, me desespero y comienzo a parecerme una pesadilla, amigo dejame que te deje, es agobiante, insostenible, ¡Basta!. Creo que de un segundo a otro gritaré, pero no puedo, están todos durmiendo, los despertaré, es horrible, ¡no aguanto más! Déjame mente, ponte en blanco, ó por lo menos no pienses tantas locuras; ó, por ni pedirte tanto, no pienses a este ritmo ¿vale? Vale, por favor, te lo digo llorando, ¡te odio! Cuando no me respondes eres cruel, déjame, déjame, te lo suplico. Pero...¿qué me pasa? No paro, no paro,...Esta vez de verdad, te lo digo: eres insostenible, también tú contra mí, mente cobarde, déjame ya, te lo pido de rodillas, dejo el boli y me largo, pero tú, mente arrollante, me darás la lata mientras no intente dormir. Te conozco, traidora.

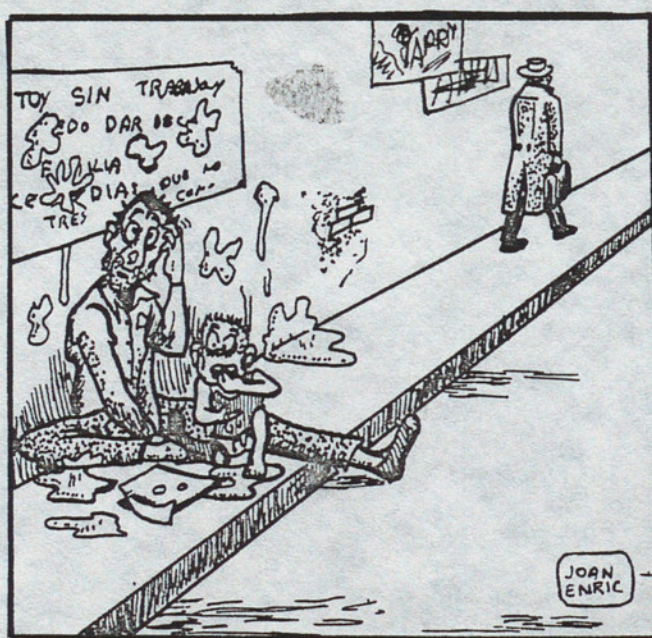
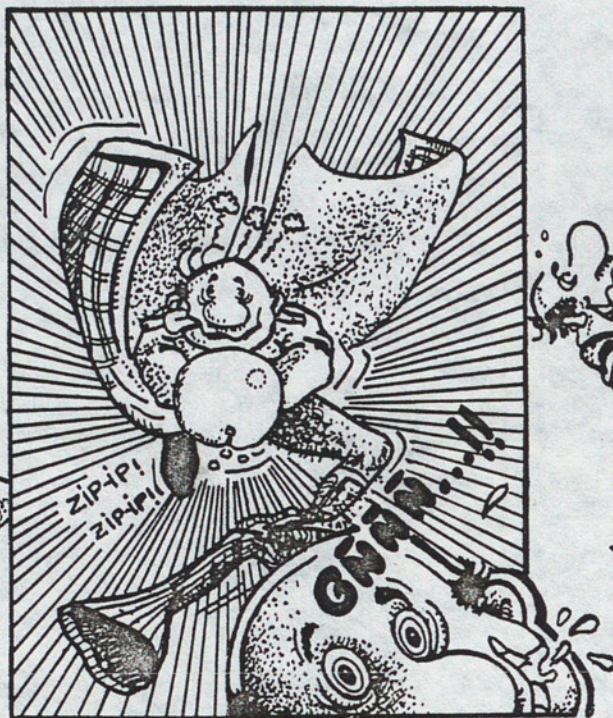
Te dejo, papel, voy a pelearme con mi Mente traidora... y pido ayuda a mi cuerpo para que me libre de ella cuanto antes.

(Eugenia)

Señores y otras criaturas

JOAN ENRIC

"LIQUID SKY": Dir. Slava Tsukerman amb Anne Carlise, Paula E. Sheppard Bob Brady, Susan Dankos... Guió de S. Tsukermann, A. Carlise i Nina Kerova. Fotografia i efectes especials de Yuri Neyman.

En el número anterior comentavem una pel·lícula (L'ansia), que podríem incloure dins un nou moviment modern o post-modern, com es diu ara, del cinema, pel que respecta al aspecte formal. Aquest "Cel Líquid" d'avui també podem enmarcarlo així, però no perquè faci una renovació del llenguatge cinematogràfic, ni nous plantejaments temàtics, sinó precisament perquè reflexa i descriu aquest moviment estètic actual.

La pel·lícula és una enèssima versió del tema de la bella i la bèstia, una història d'amor fantàstica, però versemblant, entre una model "punkie" que tothom viola i un ser alienígena que s'alimenta de "Yonkies" en el moment de l'orgasme. L'acció es desenvolupa dins l'ambient noctàmbul de New York. Una espècie de crònica o documental de la vida post-moderna, d'exaltació de la generació dels anys 80, feta des de la tècnica del cinema experimental i abstracte en Super-8.

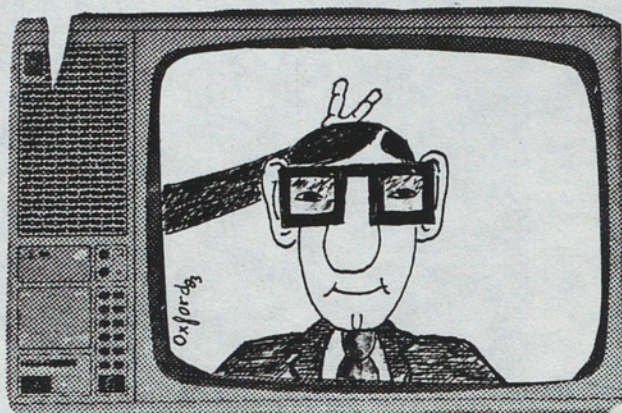
A pesar que una gran part dels responsables de la realització del film són emigrants -la majoria russos- "Liquid Sky" és una pel·lícula genuïnament americana (nord), producte de la passió que aquests senten per la moda, maquillatge i disseny actual, el pop-art, la música tecno i punkie, el color agressiu (element protagonista de la pel·lícula), la vida nocturna i un dergroud amb la seva gent d'aspecte androgi-bowinià-provocatiu... i que intenta posar en evidència una vegada més el fet que avui dia dien del món artístic-intel·lectual és New York el qui talla el bacallà.

El resultat final és bastant ambigu, probablement és per això mateix que ens fascina tant. En definitiva doncs, una pel·lícula imprescindible per tots aquells que van per aquesta vida de "punkies", tecnos, modernos o post-modernos.

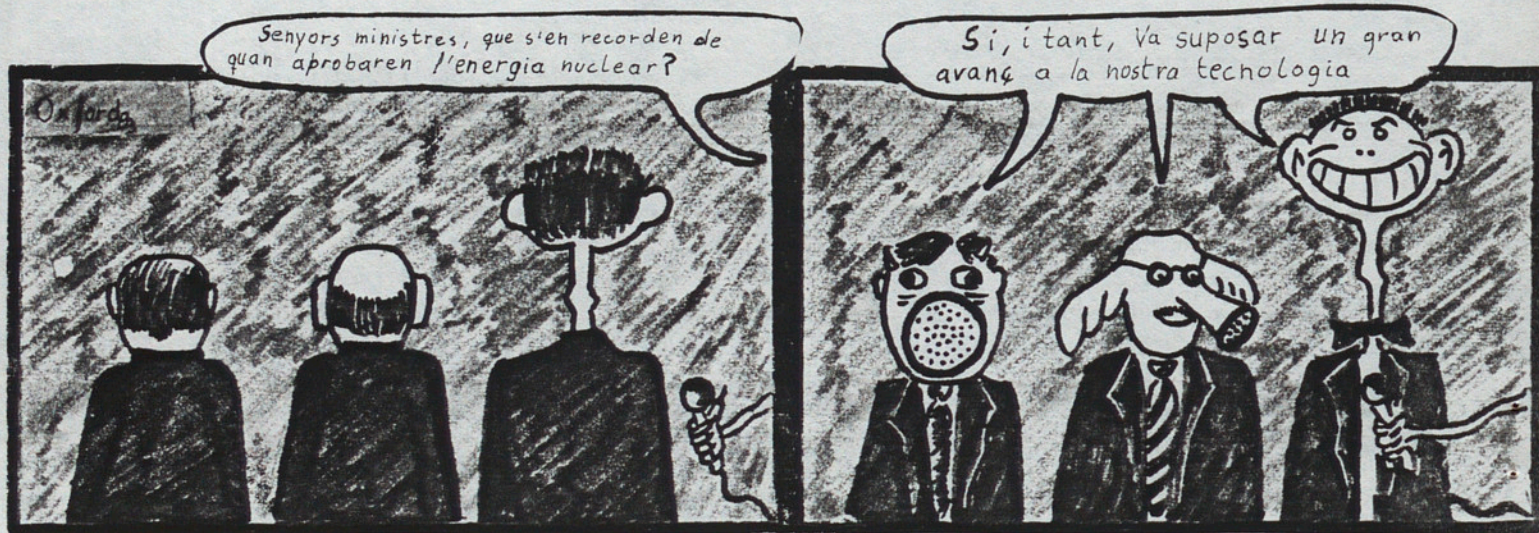
(Rosa)

OxforB i les NUCLEARS

LAS NUCLEARES DEJARAN DE MEDIR
SU POTENCIA EN Kw/h Y ADOPTARAN
LA UNIDAD DE PERSONAS RADIATIVAS
POR MINUTO

TELEFANZINCO

per un caramel de menta...

Vaig entrar a l'habitació, havia estat de veritat un dia esgotador, després d'escoltar les notícies de la nit, volia dormir però no podia, semblava com si em faltés quelcom per fer, sí, necessitava un caramel de menta, i el volia com si d'això depengués la meua vida. Em va començar a agafar una terrible angoixa, era el síndrome d'abstinència. Del meu front van començar a sortir unes gotes de suor freda i el meu cos tremolava terriblement; quasi instintivament les meves mans buscaven el codiciat caramel, però tots els calaixos del petit moble raconer estaven plens de coses menys de caramels de menta, com era possible? si ahir encara me'n quedaven uns quants... No em va quedar cap més remei que sortir a buscar pels carrers de la ciutat i si tenia sort trovaria algú que me'n passaria. Amb aquesta idea fixa, em vaig ficar l'abric, i de sobte estava al bell mig del solitari i fosc carrer, era una escena curiosa en aquelles hores i fora de casa i, el que era més greu, buscant un caramel de menta... si em veigés algú... pensaria que estic boig, cosa que no sé ni jo mateix. La veritat és que estava al carrer, amb un fred que pelava i caminant en "busca del caramelo perdido". De repent una forta llum em va enlluernar, era un cotxe, d'ell sortiren dos desconeguts, em van fotre dos gavinetades i la cartera, va ésser sorprenent l'habilitat i la professionalitat d'aquells individus, una mica més i em poso a aplaudir-los, el que em va saber més greu va ésser la seva manca de solidaritat: em van deixar tirat com una bureta, al menys haguessin pogut apartar-me a la vorera... to-

tal, era igual morir en un lloc o en altre... quan van marxar amb aquell vell cotxe, sols pensava en la manera més poc original que tenia de morir, no parava de rumiar la manera més tonta i més inútil que tenia de morir. Sabia que els herois morien per una princesa, un ideal o si m'apures una bandera, encara que sigui una bandera d'un equip de futbol, o què sé jo... però mira que morir per un caramel de menta!... Ah, no!, això sí que no! Així que vaig decidir que encara no era la meua hora. Sí que em feia molt mal el mal que m'havia fet fet aquell despiadat gabinet però calia dissimular, així que em vaig fotre a riure, i me'n ria de la cara que posarien els atracadors quan vegessin que dins de la cartera sols hi havien vint duros, un calendari, un santet de Heidi i, es clar la documentació... De repent un altra llum!...era la policial ara sí que em salvava, segur que sí!. El cotxe patulla va aturar-se, per la finestreta s'obria com l'oficial em mirava i tot seguit, això sí, amb molta calma, va començar a baixar del cotxe. Jo ja m'estava empipant, ja allí morint-me i aquells tios xino-xano. El poli mes baixet s'atancà i, després de regirar-me, a que no adivineu el que em va dir?: "A veer documentasioon". Aquelles paraules sí que em van matar, em van dordre més que les dos gavinetades.

En fi, que hi han moltes maneres tontes de morir, però, mira que morir per un caramel de menta! Ah!

Colorado City

LA CALANDRA LA

NO-TI-E-AR-IO

Felipe asegura que puede pro- hibir las setas en Catalunya

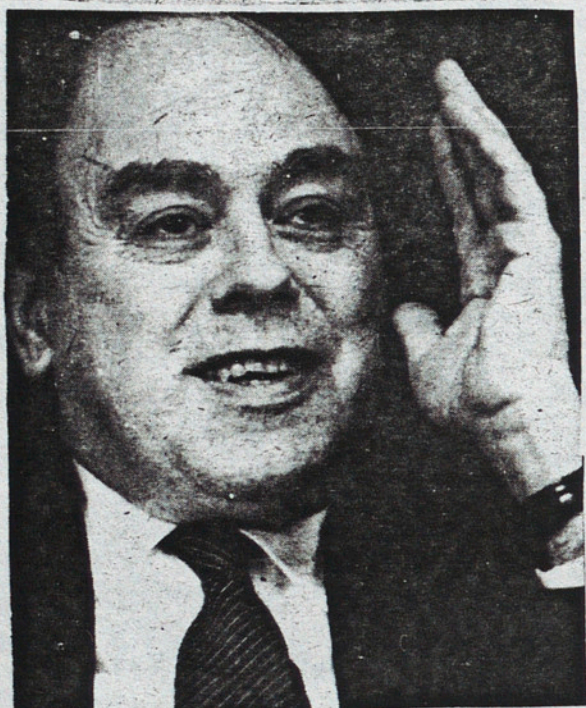

FOTO: CONEJILLA.

(PAG. 12)

política

« NO hay yogures
en la OTAN »

(Pg. 124)

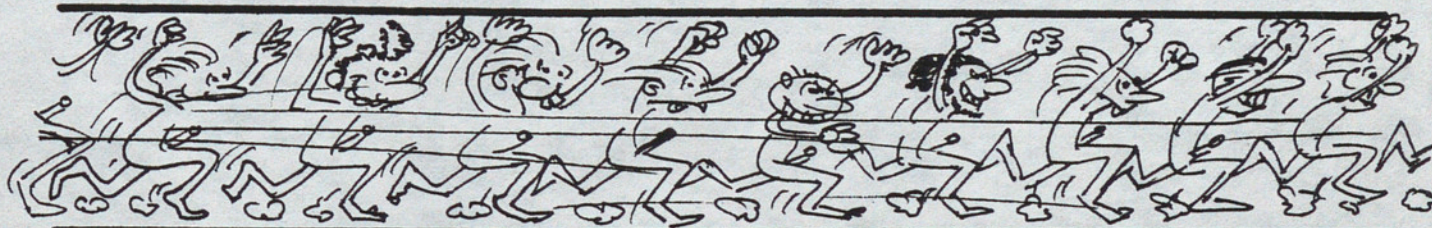
En España, los trabajadores necesitan huevos sofisticados

Declaraciones del ministro de hacienda. Pag. 7

las cosas de la vida

Casi 10.000 locos bajitos disfrutaron de golpe de la Millonaria con 6 años

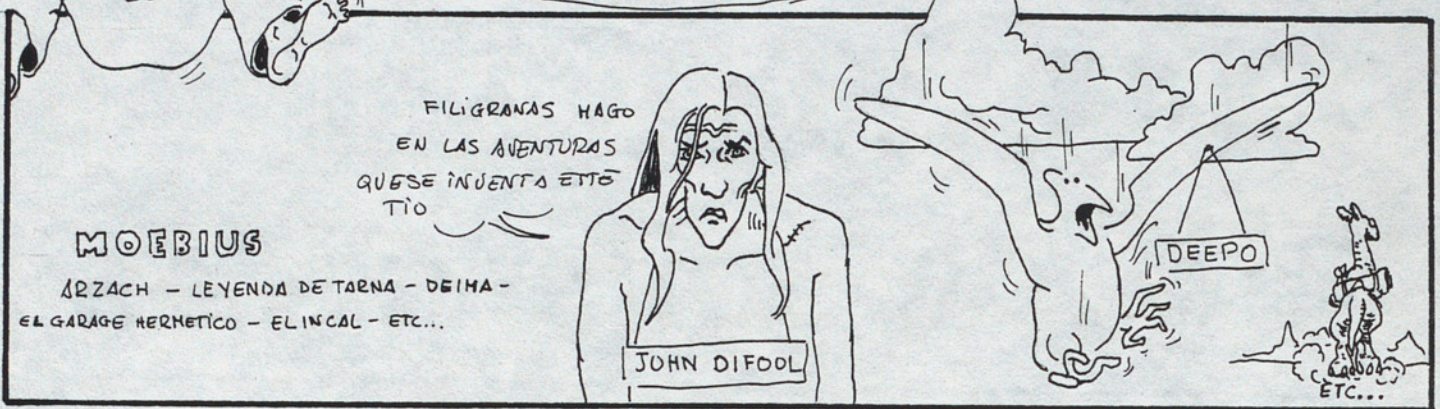
"Ni que hubieran sido 12 más", ha declarado.

CONEX ALS

DIBUIXANTS I PERSONATGES DEL COMIC

DEL TEBEO..
DEL TEBEO...

MOEBIUS

ARZACH - LEYENDA DE TARN - DEIMA -
EL GARAGE HERMETICO - EL INCAL - ETC...

JOHN DIFOOL

ETC...

KEBRA

JOTAGUAR

TRAMBER & JANO

SERAN CABRITOS
M'AN HANCAO
LA "GUITA"

SOY JOTAGUAR
DETECTIVE PRIVADO.
MIS SERVICIOS A
DISPOSICION DE LOS
CLIENTES...
ESTANSON MIS CRE-
DENCIALES... S.D&R

ETCETERA...

LUCKY

Y

SU

BANDA

F. MARGERIN

CUIDAO QUE'L LUKY TRAMBA DEGO...

SEGURO

JE-JE

DODO & BEN-RADIS

ANTEZ

& THE CLOSH

ENTERATE TRONCO
AHORA SE LLEVA EL
SKOUILLE! EH! LOS CLOSH
A LA PALESTRA!

YA VAMOS
¿HAY TIAS?

ELS TROVARÀS NORMALMENT A LA REVISTA "METAL HURLANT".

J. GUILLÉN

EN MEMÒRIA de JORGE GUILLÉN i JULIO CORTÁZAR

J. CORTÁZAR

Aquest mes han mort per a la vida dos dels "Grans de la Literatura", Jorge Guillén, el poeta, i Julio Cortázar, el treballador de la paraula. Cadascú en el seu estil, cadascú a la seva manera, han vingut a trobar-se en aquesta pàgina a la seva memòria.

Jorge Guillén, ja tot un clàssic, deixà plasmada la seva força vital a "Cántico", potser la seva obra més representativa i perfecte exponent de la "poesia pura" que el caracteritzà. Incluïm a continuació un fragment de la seva obra, humana i càlida, a pesar de una possible primera impressió de fredor.

!Cima de la delicia!
Todo en el aire es pájaro.
Se cierne lo inmediato
Resuelto en lejanía.

!Hueste de esbeltas fuerzas!
!Qué alacridad de mozo
En el espacio airoso,
Henchido de presencia!

El mundo tiene cándida
Profundidad de espejo.
Las más claras distancias
Sueñan lo verdadero.

!Dulzura de los años
Irreparables! !Bodas
Tardías con la historia
Que desarmé a diario!

Más, todavía más.
Hacia el sol, en volandas
La plenitud se escapa.
!Ya sólo sé cantar!

J. Guillén (de Cántico)

Julio Cortázar, argentí, marcà tot un estil renovador i actual, sempre en la línia de la investigació literària, com a "Rayuela", la seva novel·la més admirable, o "62: modelo para armar". Com el seu mestre Borges, creà contes admirables de tall fictici incluits a "Bestiario", o "Las armas secretas", entre d'altres.

També va formar part de la Comissió Internacional per els Drets Humans, a la que s'hi va dedicar de ple.

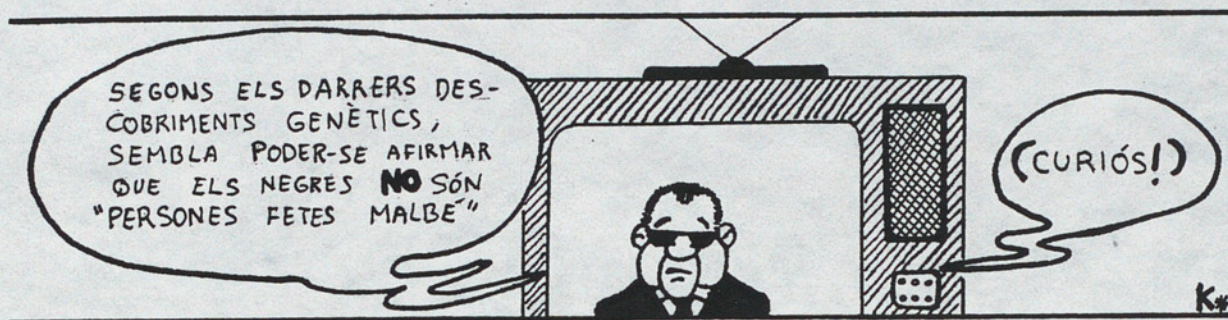
- Alguna vez he llorado
- De rabia, solamente. Vos no sabés
llorar, Horacio, es una de las cosas
que no sabés.

Oliveira atrajo a la Maga y la sentó
en las rodillas. Pensó que el olor de
la Maga, de la nuca de la Maga, lo en-
tristecía. Ese mismo olor que antes...
"Buscar a través de", pensó confusamen-
te. "Si, es una de las cosas que no sé
hacer, eso y llorar y compadecerme".

- Nunca nos quisimos -le dijo besándola
en el pelo. J. Cortázar (de "Rayuela")

"3 i 2, Fansin" es solidaritza amb els amants de la literatura que senten les seves morts. Potser aquest tipus d'homenatges siguin normalment un tòpic, un cliché, es cert, però la nostra intenció es més profunda. Personalment sentim admiració per les seves obres.

PAGINES XIMARLES

VEROC ↔ VNGOS

①

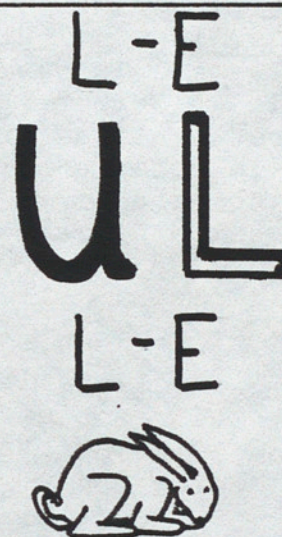
-Imierda de vida!

②

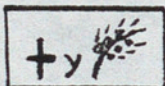
-¿Lo sabes?

③

¿Qué le parece ésta?

SOLUCIONS AL NUMERO ANTERIOR:

HORITZONTALS: 1.Gaditana. 2.Aba. Al. B. 3.Latas. Tu. 4.Acis. Cos. 5.Nal. Mali. 6.Ur. Soled. 7.Riñonada. 8.Asuramos.

● Tachant les lletres sobrants...

~~AM LUNDAVTEMBRESOZHENODAFIDEASAGILIND~~ = "UN VERS DE NADAL"

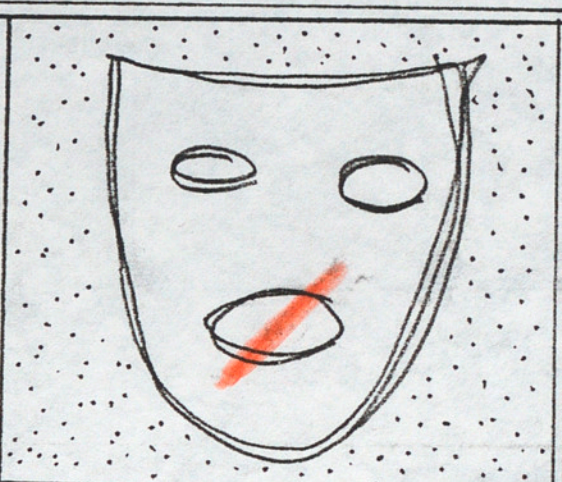
SOPA DE LLETRES:

Els noms són: Makoki, Den, Tintin, Mortadelo, Valentina, Popeye, Conan, Mafalda, Cachorro i Astèrix.

Condenan al creador de «Quico, el progre»

Barcelona. - La secció segona de la Audiència Provincial de Barcelona ha condemnat al periodista José Luis Martín a un mes i un dia de arresto major por un delito contra la libertad de conciencia y ultraje a la religión. El creador de *Quico, el progre*, fue juzgado por una publicación especial de la revista *El Jueves*, en la que mediante el personaje *el dios* se recogían alusiones al Antiguo Testamento. La edición llevaba por título *La Biblia contada a los pasotas*.

I VAN

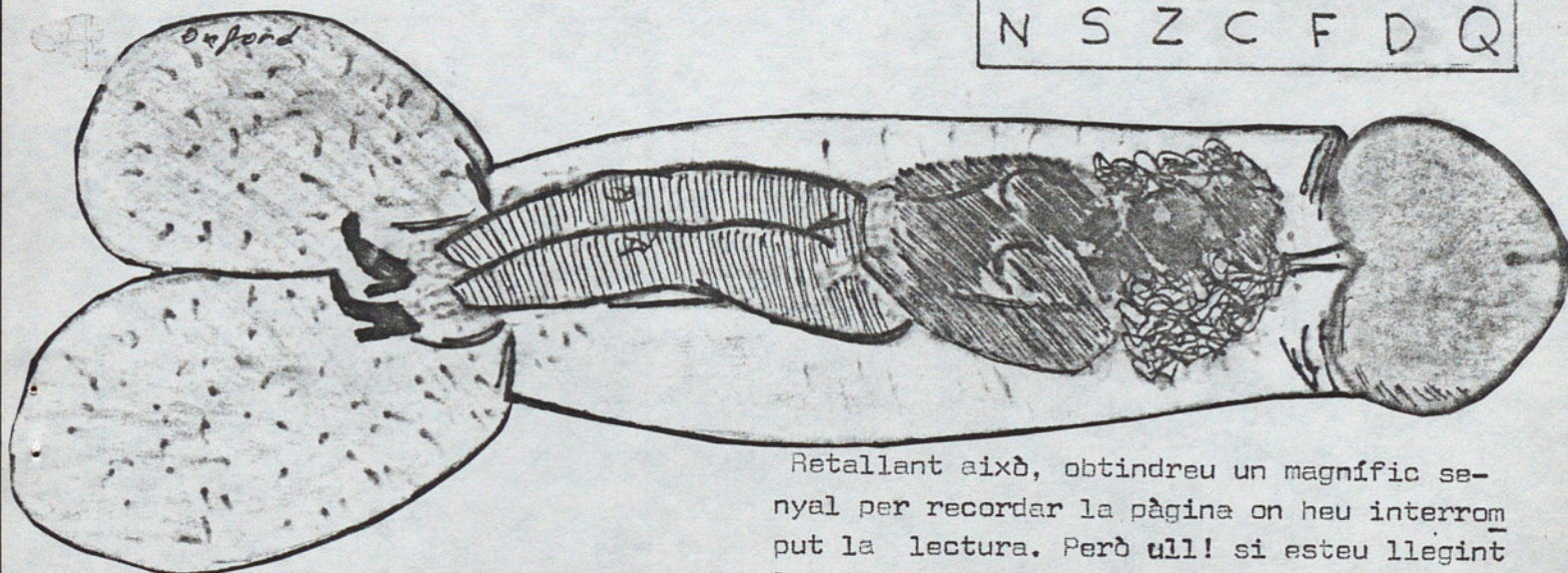
PERO HIJO
BIEN AMADO,
ES LA VOLUNTAD
DEL SEÑOR Y...

PASSEJO
DE SACRIFI-
CIOS, TIO

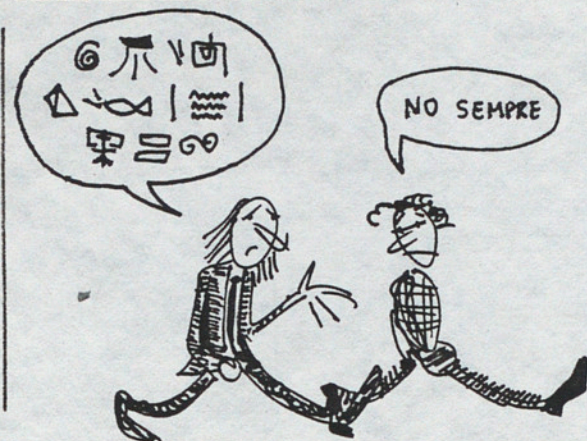

NOMS DE JUTGES ACONFESSIONALS:

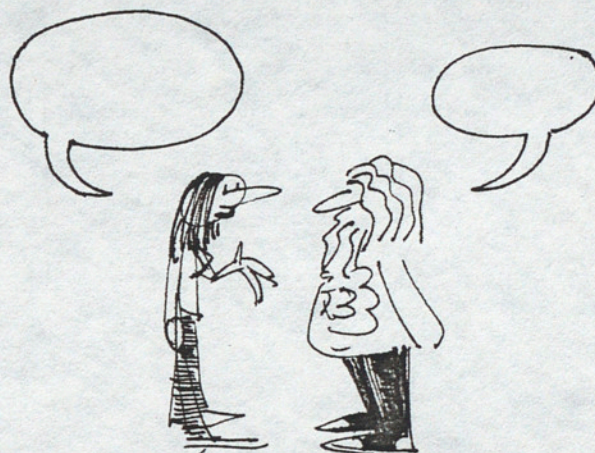
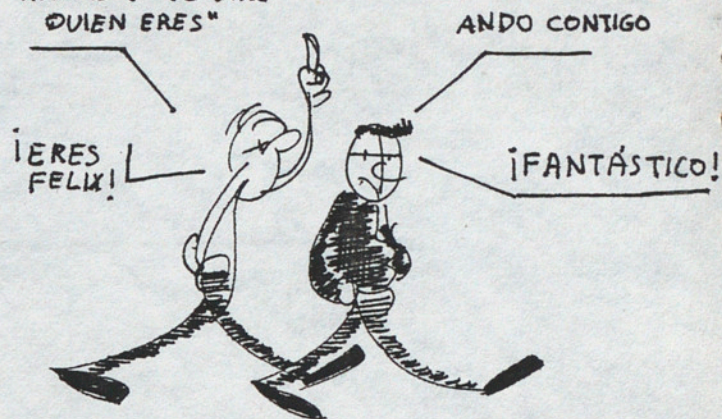
L	S	T	J	H	Y	Z
Y	V	R	M	N	S	T
X	P	B	C	W	J	R
F	D	G	H	L	M	Ñ
P	Q	F	S	T	V	X
Z	B	Ñ	X	J	T	W
N	S	Z	C	F	D	Q

Retallant això, obtindreu un magnífic senyal per recordar la pàgina on heu interromput la lectura. Però ull! si esteu llegint la Bíblia...

"DIME CON QUIEN
ANDAS Y TE DIRÉ
QUIEN ERES"

— SIN PALABRAS —

SILS PROFESORES
NO NUMERARIOS
SON PENENES, LAS
PROFESORAS SERAN
COÑOÑOS...

J. ENRIC - 84

UN INTROVERTIT ÉS
UNA PERSONA A QUI
LL DIVS QUE ET DIBUIXI
LO QUE ES VEU PER LA
SEVA FINESTRA, I ET
DIBUXA LA PERSIANA

CONTACTES

Ja sabeu que aquesta secció està oberta a tots els que vulgueu contactar, anunciar, comunicar o dir quelcom. Discreció absoluta.

Si n'estàs fart dels vídeos, la moda i la hipocresia social, tant com jo (i creu que jo n'estic fins els ovaris!), ficat en contacte amb "Lluna". Junts podem fer moltes coses.

LO COLMO DEL
METODISME ÉS
FER-SE NUS AL TO-
BALLÓ QUAN, PER
QUALSEVOL CIRCUM-
STÀNCIA, SE VIU... SOL

VE.PY

REQUIEM

(41)

Papá ha volado por encima del oceano,
quedó sólo una memoria,
una foto en el album de familia,
Papá, que más me ha quedado?
Papá, que más me quedaste?
Así y todo, sólo es otro ladrillo en el Muro.
Así y todo, TÚ eres sólo otro ladrillo del Muro.

No necesitamos ninguna educación,
no necesitamos ningún control de nuestros pensamientos,
Ningun sarcasmo sombrío en el aula;
Profesor, deje esos niños a uno solo,
Profesor, deje aquellos niños a uno solo.
Así y todo, sólo es otro ladrillo del Muro
Así y todo, tú eres sólo otro ladrillo del Muro.

PUFFY

" EL MURO " Pink Floyd

IFAN-51W
5A-TEEE

